

Chương 17

Chiếc ấm sắt đặt trên bàn gỗ, mặt gỗ dưới đáy ấm tụ một lớp hơi nước dày do nhiệt độ cao, cái lỗ nhỏ trên nắp ấm bốc hơi nghi ngút. Chân Tâm liếc nhìn chiếc ấm: “Giội lên đầu anh ta à? Muốn gội anh đi mà gội.”

Hoài Sinh nheo mắt lại, giọng điệu mang ẩn ý: “Có chuyện cô không dám làm ư?”

Hai má Chân Tâm đỏ lên vì sốt cao, nhưng cô ta vẫn nhìn Hoài Sinh bằng đôi mắt lạnh tanh và âm u, cất giọng chậm rãi: “Anh đang khiêu khích tôi à?”

Hoài Sinh giơ tay làm bộ đầu hàng, ngoài miệng lại không chịu thua: “Tôi chưa từng thấy con người thật của cô, cần thận một chút thì tốt hơn.”

Chân Tâm giận quá hóa cười, gạt đầu rồi đổi sắc mặt, vươn tay đến gần Hoài Sinh. Hoài Sinh giật thót, vội vàng tránh đi, nhưng vẫn sợ hãi trước khí thế tàn bạo của cô ta, dáng vẻ này cứ như chị gái dạy dỗ cậu em không nghe lời. Thân thể bị thương, động tác của cô ta lại quá mạnh bạo, vừa nâng tay lên xương đã kêu răng rắc.

Cô ta không cảm thấy đau, nhìn Hoài Sinh cảnh cáo, hừ lạnh: “Bây giờ tôi chỉ muốn cứu Lệ Hữu, không muốn gây chuyện. Nếu làm anh ta bồng chết, anh trai anh ta không giao Lệ Hữu thì phải làm sao?”

“Tôi có nói gội lên đầu anh ta đâu.” Hoài Sinh nói. Anh ta liếc nhìn anh chàng trên xe lăn. Dáng vẻ như đã lâu không ra ngoài, sắc mặt trắng bệch yếu ớt, không chút sức sống, phong thái vẫn trầm lặng đến cùng cực.

Đúng là người anh ta gặp ở hành lang Cục Cảnh sát. Hôm ấy anh ta len lén đi theo Ngôn Cách đến khúc ngoặt và nghe được cuộc đối thoại của hai người. Thế mới biết Chân Ý chưa đủ để cảnh sát trao đổi Lệ Hữu. Hoài Sinh mỉm cười, đẩy trách nhiệm lên đầu Chân Tâm: “Chính cô nói gội lên đầu anh ta mà, tôi chỉ muốn dọa thôi...”

“Nhiều lời quá!” Chân Tâm nổi máu xung thiên, không kiên nhẫn ngắt ngang. Cô ta lập tức cầm bình nước sôi, ấn ngón cái mở nắp, gội hết nước trong bình lên đầu Ngôn Hủ. Trong nháy mắt, hơi nước bốc lên như đám mây hình nấm.

Quần và giày anh bốc hơi nghi ngút, vài giọt nước bắn lên đầu Hoài Sinh khiến anh ta bồng không nhẹ, nhảy phắt lên. Anh ta kinh hãi, trợn trừng mắt.

Nhưng Ngôn Hủ trên xe lăn không hề phản ứng, đôi chân như đã chết. Hơi nóng dần dần tan đi, quần và giày Ngôn Hủ ướt đẫm, dính chặt lên đầu. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh vẫn như thường, khuôn mặt trắng trẻo không hề hiện lên chút đau đớn.

Mu bàn tay anh bị bắn vài giọt nước, mười giây sau mới muộn màng run nhẹ ngón tay. Lúc này, tay anh đã xuất hiện vài vết bồng màu đỏ. Anh chờ dẫn nhìn vết thương đỏ đỏ rồi khẽ nhăn mày, trông hơi buồn bã.

Hoài Sinh thấy tay anh có vẻ còn đau hơn chân, nói: “Quả nhiên anh ta bị tàn phế, chân không có cảm giác.” Đây xem như bài kiểm tra dành cho hai người. “Mặc dù không có cảm giác, nhưng chắc chắn bị bồng nặng. Hy vọng lúc trao đổi con tin không bị phát hiện. Lên đường thôi.”

“Tìm bộ quần áo cho tôi.”

Hoài Sinh chân chừ.

“Anh để tôi mặc vậy ra ngoài à?” Hơi không hài lòng liền nổi giận, Hoài Sinh thật có chút sợ cô ta, vội quay người tìm.

Chân Tâm cứ đứng như thế ở phòng khách, ánh mắt lạnh băng mà ngò vục, quan sát Ngôn Hủ từ trên xuống dưới. Ngôn Hủ vẫn thần thờ, lông mi rủ xuống, chăm chú nhìn sàn nhà.

Chân Tâm bỗng ngồi thụp xuống, xương khớp người kêu răng rắc, xuất hiện trong tầm mắt anh, “Này, khúc gỗ, anh là em trai của Ngôn Cách à?”

Mắt Ngôn Hủ đen như sơn, lóe lên vẻ mông lung khó hiểu, như thể không hiểu sao cô gái này giống Chân Ý đến vậy mà lại không phải là Chân Ý, nhưng phút chốc thay bằng vẻ thờ ơ. Anh không quan tâm tới cô ta.

Phòng khách im lìm, từng giọt nước nóng nhỏ tí tách xuống sàn nhà theo ống quần anh.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau giữa không gian yên ắng. Ngoài kia, gió dữ thét gào, cuốn qua căn nhà.

“Tôi hỏi anh đấy!”

Anh vẫn phớt lờ.

Mắt Chân Tâm tối sầm, cô ta đứng phất lên, như thể tên bạo chúa dễ bị chọc giận, lại một tiếng “rầm”, đá mạnh lên xe lăn. Chiếc xe đột ngột lăn bánh, lao lên trước với tốc độ cao theo đà quán tính. Ngực Ngôn Hủ đập mạnh vào bàn. Anh dùng sức miết lấy mặt bàn, ngực đau đến độ phập phồng dữ dội, cổ nén cơn ho nhưng cổ họng vẫn bật ra tiếng kêu đau trĩu nặng.

“Đồ ăn hại.” Chân Tâm mắng nhiếc, quay đầu thấy Hoài Sinh ôm một bộ quần áo, đứng sau cột đèn trông ra. Chân Tâm giật lấy rồi đi vào phòng.

Nhìn dáng người nhanh nhẹn và vết thương ghê rợn sau lưng cô ta, bàn chân Hoài Sinh lạnh toát, rùng hết cả mình. Anh ta cả nghĩ rồi, Chân Ý bị thương nặng lại sốt cao, ý thức mơ hồ cộng thêm đá kích từ vụ Tư Côi đã sớm khiến cô sụp đổ. Giờ đây, với vết thương cả đàn ông cũng không chịu nổi, cô lại đứng dậy được, điều này chỉ có thể giải thích bằng Chân Tâm.

Ngôn Hủ vẫn lẳng thình, buông hàng mi dài để che đầy tất cả cảm xúc. Anh ngẩn ngơ nhìn vũng nước dưới đất, ngón tay chậm rãi di chuyển, vẽ vòng vòng

theo vệt nước. Rõ là tên lập dị. Hoài Sinh không có hứng thú liếc nhìn, đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra. Một tuần gần đây, thành phố K đang trong những ngày chuẩn bị hứng bão, hôm nay cơn bão đã ập đến. Ngoài kia, mây đen giăng đầy, cuồng phong gào thét, bầu trời đen đặc như đáy nồi. Đúng là thời tiết hoàn hảo.

Hoài Sinh và Chân Tâm chuẩn bị lên đường. Ngoài sân một chiếc xe chống đạn đã đậu sẵn, lính đánh thuê vũ trang đầy đủ xuống xe, đẩy xe lăn lên. Hoài Sinh dặn dò hai người trong số đó: “Hai anh ở lại. Một số con tin và một cảnh sát ở lại đây, nếu ba tiếng sau không có tin tức, hãy giữ nguyên kế hoạch.”

Mặc dù đi trao đổi con tin, nhưng phải bảo đảm chắc chắn. Nếu lúc chạy trốn bị cảnh sát vây chặt thì sẽ dùng dân thường ở đây uy hiếp cảnh sát: Không thả họ thì nơi nào đó ở thành phố K sẽ có mười mấy người dân lao động cùng cảnh sát tan xương nát thịt.

Hoài Sinh cố ý nói lời này cho Ngôn Hủ nghe, muốn mượn miệng anh thuật lại. Nhưng Ngôn Hủ thờ ơ, không biết có nghe hay không.

Chuẩn bị lên xe, đột nhiên nghe thấy tiếng “tít”. Một người đàn ông đeo kính cầm máy dò quét khắp người Ngôn Hủ. Mặt mọi người lập tức biến sắc, vô số khẩu súng chĩa vào anh, phần nhiều số súng nhắm vào rừng cây. Ánh mặt trời mịt mù, cơn gió lớn khiến cây lắc lư dữ dội, như thể trong khu rừng xào xạc ẩn núp kẻ địch không thấy mặt.

Hoài Sinh đứng đung nhìn Chân Tâm, cô ta lạnh nhạt nheo mắt như đang xem kịch vui.

Cơn gió gào rú, thổi hay mái tóc trên trán Ngôn Hủ, để lộ vàng trán trơn bóng đầy đặn và mày mắt thanh tú.

Người kia nghiêm mặt nhìn Hoài Sinh: “Trước khi đưa anh ta tới đây, anh chưa kiểm tra à?”

Hoài Sinh chỉ một người khác: “Tôi thấy anh ta kiểm tra rồi, không có gì bất thường cả.”

Người kia gật đầu: “Vâng, lúc ấy không có gì bất thường cả.”

Xe lăn không có vấn đề. Tiếng “tít” phát ra từ bắp chân Ngôn Hủ. Anh ta vén quần lên, kiểm tra quần, giày và tất, kết quả thấy đầu mũi giày có một cái nút làm bằng thép. Vật đó khiến chiếc máy kêu lên. Hoài Sinh vội vã nói: “Xin lỗi, là nút áo của tôi, không cẩn thận để rơi vào giày anh ta.” Không phải không cẩn thận, mà đang kiểm tra phản ứng của Chân Tâm.

Người kia rút chiếc nút áo đi, nhưng chiếc máy vẫn kêu khi quét vùng bắp chân.

Bởi vì bị giội nước sôi, chân anh nổi đầy bọng nước, một số đã vỡ khiến máu và nước hòa lẫn, còn có vài vết thương cũ đã sớm khép miệng. Hoài Sinh hiểu ra: “Anh ta bị tàn tật, đã qua phẫu thuật nên chân có đinh sắt.”

Tên kia cũng ghé đầu tới xem: “Vừa nãy lúc anh ta tới đã kiểm tra rồi, lúc đó máy không kêu. Chắc do sai khác thôi.”

Lúc này mọi người mới lên xe.

Xe ô tô chạy xuống theo con đường trong núi, vòng quanh con đường ven biển cũ kỹ trống trải. Mặt biển rì rào nổi sóng, cơn gió lốc cuốn nước mưa vỗ vào cửa sổ. Cơn bão thu đông dữ dội hiếm hoi sắp đến. Ngoài kia trời đất mịt mù, trong xe lại là cảm giác ấm áp và an toàn kỳ lạ.

Chân Tâm thờ ơ nhìn ra ngoài cửa. Cơn mưa lớn dần, vẽ nhòa tấm kính. Thi thoảng Hoài Sinh quay sang nhìn Chân Tâm, lúc khác lại nhìn Ngôn Hủ rồi nói: “Nhà này rất lạ. Nghe nói anh ta bị tự kỷ nên mẹ anh ta thiên vị, không quan tâm đến anh trai anh ta. Người anh trai vốn có khuynh hướng tự kỷ, lại bị bỏ mặc lâu ngày khiến bệnh tự kỷ càng thêm trầm trọng.”

Chân Tâm cười xòa: “Nhặt nhèo.” Rồi lại nhìn ra ngoài cửa.

Hoài Sinh thấy lưng Chân Tâm đã rướm máu. Một loạt động tác với cường độ mạnh trước đó khiến vết thương dần dần nứt toác, trở nên nghiêm trọng hơn.

Qua màn mưa, Chân Tâm thấy có chiếc xe vượt lên, đi đường vòng về hướng khác, đó là cầu Thanh Giang. Đoàn xe của họ vẫn chạy thẳng đến cầu Cửu Giang trong cơn mưa gió.

“Đã chuẩn bị ca-nô và thuyền máy chưa?”

“Đừng lo, kế hoạch của chúng ta không có vấn đề gì đâu.”

Chín giờ đúng.

Mấy chiếc xe không bắt mắt dừng lại ở đuôi cầu Thanh Giang, thanh gạt nước thôi chạy, nước mưa chảy xuôi trên cửa xe như thác nước. Trong xe chỉ có vài ba người, yên ắng cực kỳ, tất cả đều cảnh giác và tập trung liếc nhìn mọi chiếc xe chạy ngang qua.

Còn một tiếng nữa là đến thời gian hẹn gặp nghi phạm.

“Mười giờ sáng, trao đổi con tin tại đuôi cầu Thanh Giang.” “Đây là thời gian, địa điểm và điều kiện của đối phương.”

Sếp Trần nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói với Quý Dương: “Bao giờ xe áp tải Lê Hữu đến?”

“Bão lớn quá nên tắc đường, họ đành chạy theo quận Cửu Giang, phải thêm bốn mươi phút nữa.”

Xe của họ ẩn mình trong màn mưa. Trên tầng những tòa nhà văn phòng xung quanh, đội đặc công bắn tỉa đã vào vị trí, chỉ đợi mệnh lệnh, sếp Trần rời mắt, nói: “Hành động lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Anh ta nhìn chàng trai ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, người kia đắm chiều nhìn chăm chăm giọt mưa và vệt nước trên cửa sổ xe, hơi cau mày, sullen mặt ẩn trong ánh mặt trời âm u, không thấy rõ cảm xúc.

9 giờ 15 phút.

Ba chiếc xe thuộc đoàn Hoài Sinh rẽ vào đường hầm dưới gầm cầu Cửu Giang rồi dừng lại. Đây là cửa ngõ nối liền vùng ngoại thành, khu bên cảng và nội thành, nhưng sau khi cầu Thanh Giang được xây dựng thì nơi đây có rất ít người qua lại. Xe tránh ở đây sẽ không gây sự chú ý.

Trên hai tầng đất là cầu Cửu Giang. Bây giờ có lẽ là dòng xe nườm nượp của dân công sở đi làm, không phải công ty nào cũng cho nghỉ phép khi được dự báo mưa bão. Vài phút sau, xe áp tải Lê Hữu chạy qua cầu Cửu Giang, đến cầu Thanh Giang tụ họp cùng cảnh sát. Hoài Sinh đã hẹn cảnh sát trao đổi con tin vào lúc mười giờ tại cầu Thanh Giang, nhưng anh ta sẽ không đến đó, càng không lao đầu vào miệng cạp.

Anh ta sẽ mai phục xe chở Lê Hữu ở cầu Cửu Giang vào khoảng 9 giờ rưỡi, đánh vào nơi có lực lượng cảnh sát mỏng và yếu nhất.

Giương Đông kích Tây, sau đó lập tức chạy đến bến tàu Cửu Giang, lên ca-nô tẩu thoát theo đường biển. Thời tiết hôm nay trên cả tuyệt vời, mưa rền gió dữ, sức gió trên biển quá lớn nên dù cảnh sát muốn đuổi theo thì trực thăng cũng bay không nổi. Ca-nô có thể biến mất trên mặt biển bão bùng trong nháy mắt.

Hoài Sinh gọi ba cú điện. Một cú gọi cho người canh chừng biệt thự, không có gì khác thường. Cú thứ hai gọi cho chiếc xe ở cầu Thanh Giang, đối phương đã chuyển sang chiếc xe bình thường, lái qua đuôi cầu Thanh Giang, thăm dò tình hình: “Ấn nắp rất kỹ, nhưng vẫn phát hiện ra mười mấy chiếc xe bất thường có cảnh sát nắp bên trong. Trên tòa nhà văn phòng và trung tâm thương mại đều có tay súng bắn tỉa. Cảnh sát chờ ở đây bắt ba ba trong rọ.”

Cú thứ ba gọi cho mấy tay súng bắn tỉa phe mình trên tòa nhà văn phòng tại đuôi cầu Cửu Giang: “Tất cả vào vị trí.”

Hoài Sinh cúp máy, mỉm cười. Chân Tâm cũng nhếch môi, tâm trạng hả hê: “Cảnh sát đúng là một đám ngu xuẩn.”

Hoài Sinh mở cửa xe, cơn gió dưới đường hầm lùa vào, lạnh buốt thấu xương, hơi ẩm trong xe không còn nữa.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Xe nổi bật quá nên tạm dừng ở đây trước, lát nữa nghe lệnh tôi hãy đi xuống cầu. Chúng ta ngồi xe khác lên cầu kiểm xe áp tải Lê Hữu.” Dứt lời, Hoài Sinh cầm một tấm áo khoác thêm cho mình. Bên ngoài thật sự quá lạnh. Anh ta tìm hai khẩu súng nhét vào hông, đưa Chân Tâm một khẩu.

Chân Tâm: “Anh nghi ngờ họ không chỉ đi một xe à?”

“Dĩ nhiên.” Hoài Sinh tự tin cong khóe môi, “Lệ Hữu là người quan trọng như vậy, chắc chắn cảnh sát sẽ tung hỏa mù. Tùy tiện xông lên, mù quáng giao tranh là điều không cần thiết lại còn tốn sức phe ta.”

“Được.” Chân Tâm cứng ngắc nhảy xuống xe, cơn gió dữ dội lạnh lẽo thổi bay mái tóc, chiếc áo mỏng manh bị thổi phồng thành khí cầu.

Hoài Sinh cầm một chiếc áo leo núi: “Cô không mặc à?” Anh ta nhìn cũng thấy lạnh, chưa kể lưng cô ta đang chảy máu, nhuộm từng vệt màu đỏ lên chiếc áo. Chân Tâm cười khinh thường, nhanh nhẹn kéo cửa xe có Ngôn Hủ đang im lìm và những người khác ở bên trong.

9 giờ 20 phút. Chân Tâm và Hoài Sinh lên một chiếc BMW rời khỏi hầm cầu, lên cầu Cửu Giang.

Vừa lên cầu, nước mưa tuôn chảy và tiếng gió gào thét như gia tăng khí thế. Mưa như trút nước, dòng xe chậm chậm lăn bánh, tiếng còi inh ỏi liên tục. Cầu Cửu Giang dài 3,8km, trận mưa to khiến tầm nhìn nhạt nhòa chỉ còn chưa đầy mười mét. Cần gạt nước lau đi dòng nước mưa tích tụ trên kính chắn gió, người trên xe BMW mở hé cửa sổ, nhìn đăm đăm ra ngoài. Cơn gió lớn ủa đến như thủy triều, từng sợi mưa lạnh giá chảy dài trên mặt Chân Tâm, thấm buốt cả người. “Tìm thấy rồi.”

Nơi không xa phía trước xuất hiện ba chiếc xe SUV màu đen, giống chiếc xe họ lái trước đó, ngoài cao cấp hơn một chút thì không có gì nổi bật. Chỉ người lành nghề mới nhận ra đó là xe chống đạn. Hoài Sinh gọi cho đội viên chờ dưới cầu: “Lên đường đi. Chờ xác định biên số xe cụ thể.”

Người trong xe nhanh chóng lắp ráp thiết bị đo lường, tài xế chậm rãi thay đổi lộ trình, chạy tạt ngang rồi vượt đầu xe. Giữa màn mưa như thác nước, chắc chắn hành động này sẽ dẫn đến hàng loạt tiếng còi bất mãn của người lái xe phía sau. Nhưng vừa hay tiếng còi trên cầu vốn đã đình tai nhức óc, liên miên bất tận. Ông trời cũng như đang giúp họ, giữa đám mây đen nặng nề là tiếng sấm chớp rền vang thâu tận chân trời.

Ánh chớp xé toạc bóng tối, mặt người trong xe lóe lên. Khuôn mặt trắng nhợt của Chân Tâm hiện màu đỏ lạ kỳ.

9 giờ 27 phút sáng. Bầu trời thành phố K bao phủ trong màu xám xịt, mặt biển cuộn sóng dữ dội, cầu Cửu Giang sáng ánh đèn đường như một hòn đảo đơn độc của ngày tận thế.

Trong dòng xe đông nghịt, tên lái xe chạy gần tới ba chiếc xe khác thường. Trang bị như vậy ắt hẳn là để áp tải trọng phạm. Giữa thời tiết quỷ quái thế này, ngoại trừ con tin Lệ Hữu dùng làm điều kiện trao đổi với nghi phạm thì còn ai bị áp tải nữa chứ? Xe ô tô chạy đều trong màn mưa gió, bọn Hoài Sinh nín thở nhìn chăm chăm dụng cụ đo đạc. Tên lái xe chậm rãi điều chỉnh tốc độ theo đuôi ba chiếc xe kia rồi từ từ vượt lên một cách thuận lợi.

Dưới bầu trời mờ tối, màn hình dụng cụ đo đạc lóe sáng, số liệu nhanh chóng hiện ra. Chiếc sau cùng nặng 897kg và có chiều cao lốp là 15,9cm, chiếc giữa nặng 1024kg và có chiều cao lốp 14,9cm, còn chiếc đầu tiên thì nặng 906kg và có chiều cao lốp là 15,8cm.

Với phân bố trọng lượng này, xe thứ hai nhiều hơn xe trước và xe sau ít nhất hai người. Họ nhớ biển số xe rồi tăng tốc rời đi.

9 giờ 38 phút. Chiếc BMW chỉ cách đuôi cầu Cửu Giang nửa cây số, còn khá xa mới đến nơi cảnh sát tập trung ở cầu Thanh Giang. Khi còn cách nửa cây số nữa thì chiếc xe rẽ vào ngã ba đường bên dưới, đoàn xe tiến về nơi tập hợp cũng đã theo kịp. Hoài Sinh mở cửa xe BMW, người trên xe chống đạn cũng mở cửa. Hai chiếc xe chạy song song trong màn mưa xối xả. Trong cơn gió dữ đang ra sức tàn phá, Hoài Sinh nhảy xuống rồi lao sang xe chống đạn. Lúc Chân Tâm đứng dậy, cơn gió hợp lực cùng cơn bão thổi mạnh đến nỗi khiến tài xế khó lòng giữ vững tay lái.

Cơn gió lớn thổi tung áo cô ta như con diều. Mặt cô ta lạnh như sương, bị nước mưa hắt ướt đầm cả người. Cô ta vừa tung người nhảy thì đúng lúc cơn gió lại ập tới, suýt nữa cuốn bay người. Hoài Sinh và một người đàn ông khác kịp thời nắm lấy vai cô ta kéo ngay vào xe.

Cửa xe vừa đóng, tiếng mưa gió rền rĩ lập tức vơi đi. Chiếc BMW giảm dần tốc độ, lạng lẽ rời khỏi đội hình, còn chiếc xe chống đạn thì tăng tốc rồi vòng lên cầu. Chiếc xe dần tăng tốc, bên trong không ai quan tâm đến cơ thể đang ướt đầm của mình mà chỉ lo vũ trang đầy đủ, ôm súng đợi xe tiếp tục lên cầu tiến gần xe áp tải Lệ Hữu. Từ đầu đến cuối, Ngôn Hủ như người ngoài cuộc, lặng yên không một tiếng động. Tiếng mưa gió ngoài kia không ảnh hưởng tới anh, không khí căng thẳng trong xe càng không khiến anh dao động.

Hoài Sinh nhìn Chân Tâm, cô ta đang mở hé cửa, tập trung nhìn ra ngoài. Tóc cô ta ướt sũng, vết máu lan ra khắp lưng nhưng khuôn mặt bị mưa gió ủa vào gạt rửa lại trắng đến lạ thường, kiên nghị mà tàn khốc. Hoài Sinh yên tâm rời mắt đi.

Ánh mắt men theo sườn xe chậm rãi hướng lên, tầm nhìn dần hiện rõ hình ảnh nước biển trào dâng phía đuôi cầu Cửu Giang và ba chiếc xe áp tải Lệ Hữu đang chạy từ trên cầu xuống đúng như Hoài Sinh đoán. Lúc đầu, Hoài Sinh cho xe nấp sau một chiếc xe chờ hàng, canh lúc ba chiếc xe kia chạy đến ngã rẽ thì cầm điện thoại ra lệnh: “Nổ súng!”

Vừa dứt lời, trong tiếng mưa sa sấm giạt hòa lẫn âm vang còi hơi và tiếng người là một loạt tiếng súng đùng đùng vang lên.

Trong phút chốc, tiếng còi và tiếng người chột tan biến, ai ai cũng nín thở tập trung, giữa đất trời chỉ còn tiếng gió thét gào cùng tiếng sấm vang dội nơi chân trời.

Trong ba chiếc xe, toàn bộ lớp của hai chiếc xe phía đầu và cuối đều bị trúng đạn xì hơi, dồn ứ với xe cộ của dân thường. Chiếc xe ở giữa bị trúng đạn nơi bánh trước bên trái liền trượt mạnh và nghiêng hẳn sang trái, mất khống chế quẹo vào đường rẽ. Cuối đường là bến tàu Cửu Giang phía dưới đuôi cầu!

“Tăng tốc!” Bọn Hoài Sinh lao vào đường rẽ với khí thế không thể ngăn cản.

Đặc cảnh trong hai chiếc xe bị bắn dừng bánh lập tức lao ra rồi nổ súng tấn công, đạn sượt vào sườn xe dậy tiếng đinh tai nhức óc nhưng vẫn không thể xuyên qua lớp chống đạn dày cộp. Trong bão táp, tầm nhìn mờ mịt, họ không thể đuổi kịp nữa. Chiếc xe cảnh sát đã vào đường rẽ đành phải đơn độc chiến đấu, tăng tốc lao như bay về phía trước. Xe phía sau theo sát không thôi, lao nhanh tới bến tàu rộng thênh thang, xuyên qua như bay giữa những container chứa hàng to lớn.

Con bão được dự báo từ trước nên bến tàu đã tạm dừng hoạt động. Xe ô tô cứ thế truy đuổi, càng vào sâu càng hoang tàn vắng vẻ. Giữa những hàng container trống trải, tiếng sấm chớp rền vang trên không trung. Phía trước vang lên tiếng súng, người trong xe giơ súng bắn trả. Mưa gió bão bùng làm nhòa tầm mắt, đạn của hai bên không thể ngắm chính xác. Ba chiếc xe tách ra hành động, đánh bọc sườn từ mọi ngã đường, cuối cùng vây chiếc xe cảnh sát ở cảng biển trong màn mưa. Thế nhưng, lúc tất cả xe cùng phanh lại bao quanh, xe cảnh sát không hề có động tĩnh.

Xuống xe, mấy người yểm hộ, một người cầm súng lao tới nhanh chóng mở cửa chiếc xe kia. Trong xe không có một người, toàn bộ đã trốn đi với tốc độ cực nhanh.

Giữa đất trời mênh mông, ngày tối như đêm, sấm sét vang dội như ngày tận thế kề cận.

Bọn họ vây quanh một chiếc xe trống rỗng, ánh mắt như dao, thận trọng liếc nhìn xung quanh. Gió trên mặt biển cuốn về mây đen và sóng lớn, cả một dãy thuyền máy trông thành lác lác trên mặt nước giữa màn mưa.

9 giờ 45 phút. Dù cảnh sát có lập tức chạy từ cầu Thanh Giang đến cũng phải mất mười lăm phút, chưa kể còn có thể tắc đường. Họ phải lập tức giải cứu Lê Hữu rồi lên thuyền máy rời đi trước khi cơn bão ập đến. Xung quanh chỉ có container cỡ lớn và những lối đi trống trải. Hoài Sinh gào lên ra lệnh giữa cơn mưa xối xả; “Chia ra lục soát!”

Người Chân Tâm ướm sững, lớn tiếng hỏi: “Con tin này thì sao?”

“Đề một người lại trông chừng, cô đi tìm Lê Hữu.”

Chân Tâm không nói không rằng, cầm khẩu AK47 đơn giản nhất chạy vào màn mưa. Cô ta ôm súng, cố gấn g tiến từng bước khó nhọc trong cơn mưa. Mưa như trút nước, tia chớp màu bạc trên bầu trời u ám bổ xuống từng đường ngoằn ngoèo, giáng ánh bạc rợn người xuống từng dãy container vỏ sắt cao cao,

hết như cảnh tượng trong phim thảm họa. Gió buốt mưa giá dồn dập đập vào người cô ta, bầu không khí tăm tối mang vị mặn của gió biển. Cô ta không tìm nổi cơn run rẩy, nhưng cũng nhờ đó mà hơi nóng khiến người choáng váng khó chịu tiêu tan phần nào.

Cô ta ra sức hít lấy cơn gió điên cuồng, đôi mắt tối đen lóe lên. Trở về theo đường cũ, cô ta chậm rãi đi chuyên dọc mấy thùng sắt, tập trung toàn bộ sức chú ý vào hai tai, ngoài tiếng gió mưa vang dội miên man thì không còn gì khác. Trong khoảng thời gian rất lâu, không có tiếng súng nào vang lên, chứng tỏ không ai phát hiện ra dấu vết.

9 giờ 48 phút.

Cô ta trở lại trước xe. Nhóm người chia ra đi tìm cảnh sát và Lê Hữu vẫn chưa quay lại. Chiếc xe chở con tin để cửa mở. Một người đàn ông đang cảnh giác cầm súng, trông chừng con tin. Gương mặt thanh tú của người đàn ông trên xe lặn hiện lên qua lớp cửa sổ được mưa gột rửa, trắng như tuyết. Con mưa đã xối ướt người anh, mái tóc ngắn bết thành từng lọn, vài giọt chảy qua khuôn mặt góc cạnh rồi rơi xuống.

Cô ta lẳng lặng nhìn anh, vừa lúc có một tia chớp lóe lên, ánh sáng trắng xóa tôn lên vẻ đẹp như dao gọt búa đúc của anh. Đúng vào thời khắc ấy, chàng trai hồ hững kia liếc mắt nhìn cô ta, đôi mắt đen nhánh càng thêm u ám trước luồng sáng chiếu ngược.

Cô ta rời mắt đi, nhảy lên xe, nói với người đang canh chừng con tin: “Chúng ta đổi chỗ đi. Tôi thấy lạnh quá, không muốn tìm nữa.”

“Không được.”

Chân Tâm thờ ơ nhìn gã, hừ khẩy rồi cúi người xuống xe. Chân chưa chạm đất, cô ta đã vội vã xoay người lại, khuôn mặt nhỏ tái nhợt mà bình tĩnh, giờ súng ngắm bắn. “Đùng” một tiếng, cô ta bắn trúng xương bả vai gã.

Tên kia kêu đau, định cầm súng nhưng bị Chân Tâm nắm lấy báng súng kéo lại, đá một cú rồi đập xuống xe. Cô ta muốn leo lên xe nhưng không thể không chế tay chân được nữa, run rẩy giữa cơn mưa ngập trời và tiếng gió vi vút. Cô ta không gắng gượng nổi nữa, chút sức lực còn lại đã hết sạch. Toàn thân run rẩy nhưng không thấy đau. Ánh mắt người trên xe lặn vội liếc tới, nhìn ra sau cô ta, đôi đồng tử đột nhiên thít lại. Chân Tâm cắn chặt răng, cố hết sức leo lên xe nhưng loáng thoáng cảm thấy màn mưa sau lưng mình xuất hiện một bóng người. Ngẩng đầu lên nhìn, không biết Hoài Sinh đã trở về từ lúc nào, chĩa súng vào cô ta qua màn mưa như thác nước.

Trái tim Chân Tâm giật thót, vội túm lấy cửa xe, bỏ nhào về phía chàng trai trên xe lăn theo phản xạ có điều kiện. Nhưng cũng thời khắc đó, anh kéo một bên cửa kia ra, giữ lấy hông cô ta, che chở trong lòng rồi trượt xuống xe và lăn vào gầm một chiếc xe khác.

Tiếng súng của Hoài Sinh chọc thủng bầu trời lộng gió. Trong nháy mắt, cửa container xung quanh phát ra một âm thanh vang dội. Toàn bộ mở tung cùng vô số đặc cảnh cầm súng xông ra.

9 giờ 51 phút.

Trên bến tàu Cửu Giang hoang vu xám xịt, chỉ có ngọn đèn khải minh treo cao cao trên bệ máy móc ánh lên bầu trời từng luồng sáng chớp nháy chông chéo.

Người Hoài Sinh ướt đẫm, mưa tạt vào mắt khiến anh ta không thấy rõ xung quanh có bao nhiêu người. Không tới ba phút, cảnh sát đã xuất hiện chớp nhoáng. Họ không chạy tới từ cầu Thanh Giang mà đã chờ đợi ở đây từ trước. Vốn dự định giương Đông kích Tây, không ngờ cảnh sát đã tương kế tựu kế.

Thì ra bến tàu Cửu Giang mới là cái rọ bắt ba ba của họ. Cảnh sát và tay súng bắn tia ẩn nấp ở đuôi cầu Thanh Giang chỉ để ngụy trang.

Anh ta hít sâu, gồng sức hét lên giữa cơn giông tố: “Thả tôi đi! Chúng tôi còn có con tin!”

Nước mưa đọng lại dưới gầm xe, cô được anh ôm, nằm trọn trên người anh. Nước mưa lạnh lẽo chảy qua dưới người anh như một dòng sông.

Cô thần thờ nhìn gò má nhọt nhọt và đôi mắt đen thẫm của anh. Khựng lại một giây, cô nhào tới ôm lấy cổ anh. Trong phút chốc, tất cả nỗi uất ức, đau đớn, khổ sở và nhớ thương bỗng hóa thành nước mắt tràn mi.

“Em biết là anh mà!”

Anh nắm lấy hông cô nhưng không dám ôm, càng không dám chạm vào lưng cô. Đôi mắt lấp lánh ánh nước như vô vàn giọt mưa rơi thấm vào đá vôi chai, dù cố kiềm chế cũng không nén được cơn run rẩy: “Anh cũng biết là em mà!”

Y thức của Chân Ý trở về, cô mở choàng mắt, phát hiện mình đang nằm sấp trên chiếc giường sạch sẽ trắng phau. Dù rằng khoảnh khắc trước bàn tay cô siết lại theo bản năng, nhưng rồi một đôi tay ấm áp mà dày rộng nào đó đã nắm chặt, an ủi nhịp tim dữ dội của cô.

Ngôn Cách ngồi trên xe lăn, đăm đăm nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa và thanh khiết. Cô ngập ngừng, cảm giác chua xót ủa đến muôn màng, bỗng dưng muôn khóc: “Anh vẫn ở bên em suốt à?” Cát tiếng mới nhận thấy giọng mình đã khản đặc.

Anh không đáp, đưa mu bàn tay áp sát trán cô, mảy cau nhẹ: “Vẫn sốt.”

Nghe anh nói, Chân Ý mới cảm thấy người mình bị bao phủ bởi nhiệt độ khác thường, không chút sức lực, đầu nóng dữ dội tỏa hơi hầm hập, hai má và cơ thể nóng đến độ như quả bóng căng phồng.

“Sao tỉnh lại sớm vậy?” Anh hỏi mà lòng đau nhói. Anh có thể thấy mấy ngày hôn mê vừa qua, cô luôn đau khổ, nhíu mày siết chặt nắm tay về không an phận, hết như chìm vào cơn ác mộng không tài nào thoát ra. Bác sĩ nói cô sẽ hôn mê rất lâu, nhưng cô đã tỉnh lại nhanh hơn dự tính. Anh biết cô vẫn lo lắng trong lòng, sợ bị Chân Tâm đánh bại.

Ngôn Cách nhân chuông, bác sĩ đến điều chỉnh tốc độ truyền dịch rồi bảo y tá thay bình dịch truyền cho cô. Sau khi kiểm tra, bác sĩ cũng vui mừng: “Cô Chân là bệnh nhân kiên cường nhất mà tôi từng thấy.”

Đau đớn kéo dài khiến Chân Ý không còn tâm tư nhận lời khen ngợi, mà cô chỉ nghĩ đến vấn đề khiến con gái lo lắng nhất, buồn bã hỏi: “Sẽ để lại rất nhiều sẹo phải không?”

“Đã phẫu thuật cấy da rồi. Sau khi cơ thể hồi phục, làm thêm vài cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nhỏ thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Cảm ơn.” Cô nói khẽ, nằm xuống, quay lại nhìn Ngôn Cách, mỉm cười, “Đau là chuyện nhỏ, cần răng là qua rồi, xinh đẹp không để lại sẹo mới là điều em quan tâm nhất.”

Ngôn Cách lẽ nào không biết cô muốn anh yên lòng nên đã thuận theo không lật trần ý tốt của cô, chỉ phối hợp công công khéo môi.

Thấy nụ cười khổ sở trên môi và nỗi đau thấu tận xương tủy nơi đáy mắt anh, trái tim Chân Ý thắt lại, cô biết mình nói gì cũng vô dụng. Anh thương cô, lòng đau hơn cả những gì cơ thể cô phải chịu đựng.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, không nói một lời. Bác sĩ và y tá rời đi để lại phòng bệnh im ắng, chỉ còn mưa phùn gió nhẹ ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Chân Ý thì thào: “Ngôn Cách, em muốn ngồi dậy để anh ôm em.”

Chân Ngôn Cách còn quần băng nhưng có thể gắng gượng đứng dậy, ngồi lên giường đỡ cô lên. Thân thể cô mềm nhũn, vừa kéo nhẹ đã đụng vào má anh, đôi môi mềm mại mang hơi thở nóng bỏng chạm vào mặt anh. Anh hơi cứng người, trầm lặng như đang kiểm chế thứ gì. Một giây sau, anh giữ chặt lấy đầu cô, cúi đầu hôn lên. Bao nỗi hoang mang và niềm vui khi mất rồi lại có tích tụ trong mấy ngày qua cứ thế bộc phát.

Chân Ý bất ngờ, ngo ngác không phản ứng, mặc anh đòi hỏi. Môi anh chỉ có vị thuốc đắng ngắt nhưng gợi cảm đến lạ. Trước nay nụ hôn của anh luôn dịu dàng thân mật, chưa từng mãnh liệt như hôm nay. Anh mút mạnh khiến lưỡi cô đau, tri giác như bị anh hút mất, đất trời quay cuồng chao đảo, nóng bỏng đến độ muốn ngất. Vậy mà mùi hương giữa hàm răng anh khiến cô lưu luyến, tuy

người không có sức, nhưng theo bản năng kê tới ôm lấy cổ anh, cho anh lời hỏi đáp tốt nhất. Cuối cùng, anh dần lại nổi thấp thỏm và lo lắng nơi đáy lòng, vượt ve gò má nóng hồi đỏ bừng của cô rồi ôm cô vào lòng.

Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, cánh tay mềm mại yếu ớt ôm lấy tấm lưng căng đầy của anh, yên lòng cảm nhận hơi ấm và sự tĩnh lặng quen thuộc trong vòng tay anh. “Trở về bên anh rồi, tốt quá!”

“Ừ, tốt quá!” Anh ôm cô gái nóng như lò lửa nhỏ, khẽ đáp.

Cô tham lam hít vào, ngửi mùi hương trên người anh rồi bỗng nhớ ra gì đó, vội ngẩng phắt đầu lên. Bởi vì hơi nóng, đôi mắt như nước càng long lanh, phủ trong sương mù: “Nước giội lên chân anh có đau lắm không? Lúc ấy em kéo dài thời gian, thậm chí anh sẽ tự thôi miên.”

“Không sao cả.” Anh an ủi, “Không như em.”

Anh vượt nhẹ lưng cô, mắt hơi tối đi, nói: “Đề Hoài Sinh thôi nghi ngờ, chỉ có thể làm vậy. Sao em biết là anh?”

“Trong mắt người ngoài, anh và Ngôn Hủ giống nhau như đúc, nhưng đối với em, Ngôn Hủ nhiều lắm chỉ có bảy tám phần giống anh thôi.” Giọng cô hơi yếu, lời lẽ lại toát lên niềm tự hào, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh đầy mong đợi, “Còn anh, sao biết em không phải Chân Tâm?”

“Cảm nhận.” Anh đã nói từ lâu rồi, anh sẽ không nhận nhầm Chân Ý của anh.

Cô nhoẻn môi, cổ hơi mỏi đành hạ thấp xuống dựa vào ngực anh, mắt lim dim, hỏi: “Tư Côi thế nào rồi?”

“Cô ấy không sao. Cảnh sát đã cứu mọi người khỏi biệt thự trong núi.”

Cô tự hào một lần nữa: “Em biết mà, có anh mọi chuyện đều được giải quyết. Chân anh gấn thứ gì à?”

“Ừ. Họ khá cẩn thận nên anh gấn thiết bị theo dõi cỡ nhỏ, khởi động theo thời gian đặt trước. Lúc đầu kiểm tra không thấy. Đến giờ mới khởi động, không ngờ lại bị kiểm tra lần hai.”

“Giấu bằng vết thương cũ trên đùi à?”

“Không phải. Chuẩn bị từ trước rồi. Anh thiết nghĩ nếu họ nghi ngờ trong cơ thể anh có gấn thiết bị thì sẽ mở chân kiểm tra, nên đã giấu thiết bị theo dõi cỡ nhỏ vào rất sâu, bên ngoài đặt đinh thép cố định xương. “Giả sử đối phương nghi ngờ mổ ra, sẽ cho rằng đó là phản ứng của đinh thép.

Cô đau lòng, tay trượt xuống vuốt chân anh: “Nếu không như vậy, con tin trong núi cũng không được cứu và sẽ cản chân cảnh sát. Anh đoán được họ sẽ tách số con tin ra làm hai à?”

“Trao đổi con tin rất nguy hiểm, chắc chắn họ sẽ để lại đường lui.”

“Lúc chúng ta lái xe lên cầu Cửu Giang, có nhóm đặc cảnh tiến vào núi mai phục, chờ bao vây Hoài Sinh ở bên tàu rồi giải cứu con tin ư? Mạo hiểm quá.” Chân Ý nhìn chiếc cạm thanh thoát của anh về khâm phục, “Thế còn đặc cảnh trên bên tàu? Họ đã mai phục sẵn ư, sao anh biết Hoài Sinh sẽ tẩu thoát theo đường đó?”

“Trước nay họ làm việc đều hết sức cẩn thận, lực lượng của cảnh sát quá mạnh nên họ sẽ không trao đổi song song bừa bãi. Thời gian và địa điểm trao đổi con tin đều dùng để đánh lạc hướng. Họ sẽ không đến mà đón đầu chiếc xe áp tải Lê Hữu. Sau khi trao đổi con tin phải nhanh chóng rút lui an toàn, nhưng nội thành không thể thỏa mãn điều kiện này mà chỉ có cảng biển. Điểm trừ của chạy trốn bằng thuyền máy là tốc độ không bằng trực thăng quân sự. Trừ phi gió trên biển quá lớn, trực thăng và những thiết bị bay khác không thể cất cánh, như vậy họ mới có thể biến mất khỏi tầm mắt của cảnh sát trong nháy mắt. Dương Tư gọi điện cho thời gian ba ngày. Điều này rất lạ, không có tội phạm bất cóc nào cho cảnh sát nhiều thời gian như thế. Thời gian càng dài càng nguy hiểm, khả năng phá án càng cao. Anh đoán bởi vì cơn bão sẽ đến trong ba ngày. Họ đang đợi thời gian rút lui hoàn mỹ nhất. Xe chạy từ bệnh viện tâm thần vào nội thành phải qua cầu Cửu Giang, vừa hay chỗ đó có bến cảng nên anh kết luận họ định chạy theo đường đó. Cảnh sát cũng sẽ phán đoán đúng sai dựa vào thiết bị theo dõi trên chân anh.”

Hôm ấy, khi nghe kế hoạch của Hoài Sinh, Chân Ý cảm thấy không chê vào đâu được. Mười giờ, cảnh sát chờ ở quận Thanh Giang trao đổi con tin, còn Hoài Sinh đã chặn đánh từ trước, nhân lúc cơn bão chuẩn theo đường biển. Dù trên chân Ngôn Cách có thiết bị theo dõi, đến khi thiết bị khởi động thì chiếc xe đã tiến vào phố xá sầm uất, người dân đông đúc như vậy thì sao cảnh sát dám nổ súng. Hẹn gặp ở cầu Thanh Giang nhưng vẫn có thể đi men theo cầu Cửu Giang, cảnh sát theo dõi thiết bị cũng khó phát hiện điểm khác thường. Nhưng Ngôn Cách đã hiểu rõ kế hoạch chạy trốn của họ, nên cho toàn bộ lực lượng cảnh sát án binh bất động chờ đến khi họ đi sâu vào bên tàu.

“Sao anh biết là Hoài Sinh, sao biết anh ta muốn bắt cóc Ngôn Hủ?”

“Không phải anh ta muốn bắt cóc Ngôn Hủ, mà anh cho anh ta một người để bắt cóc. Kết quả anh ta đã mắc câu.” Anh hơi cúi đầu, cầm kè lên thái dương cô, cọ nhẹ mặt cô, “Dương Tư không thể gây ra một chuỗi sự việc như vậy.”

Chân Ý đồng ý: “Dương Tư không nghĩ được cách giết người như thế đâu.”

Ngôn Cách nói thản nhiên: “Ừ, IQ không phải là chuyện một sớm một chiều.”

Chân Ý: “...”

“Cách ăn mặc của Trịnh Đình và lưỡi dao được lấy từ vở kịch Người gói kinh điển nhưng ít được chú ý. Với hiểu biết ít ỏi của anh về Dương Tư, cô ta không nghĩ ra đâu, là người khác chỉ cho cô ta.”

Trong mắt kẻ thí nghiệm, Dương Tư chỉ là vật thí nghiệm “tâm thường”. Tuy cô ta không nhớ rõ chuyện xa xưa, nhưng vào thời điểm sa sút nhất trong đời lại thấy đối thủ nổi trội hơn người sẽ đánh thức mọi ký ức bi thảm thuở bé. Mọi sự mất thăng bằng của cô ta đều tìm được lối thoát, khiến kẻ “tiểu nhân” cũng phạm tội tày trời.

“Anh nghi ngờ Hoài Sinh vì Người gói ư?”

“Là cảnh sát phỏng đoán, vì có lần ở Cục Cảnh sát anh ta đã lỡ lời rằng Trịnh Đình chết theo cách “kịch nghệ”.”

Chân Ý nằm nhoài trong lòng anh, lơ đãng chớp mắt. Hàng mi dài mềm lướt qua má anh, hơi ngứa. Ngôn Cách dừng lại, cup mắt nhìn cô. Mặt cô vẫn đỏ bừng, tinh thần lại khá tốt.

Chất dịch trong suốt chảy theo ống truyền mềm mảnh vào mu bàn tay cô. Anh đưa tay phủ lấy bàn tay hơi lạnh ấy, khẽ nắm, “Vận mệnh bi thảm của Hoài Như là vết thương vĩnh viễn trong lòng Hoài Sinh. Anh ta gợi ý cho Dương Tư, bảo cô ta giết Trịnh Đình bằng phương pháp Người gói, xem đó như cách giải tỏa nỗi đau trong lòng mình.”

Chân Ý nói: “Sau khi nghe thấy đoạn đối thoại của anh và Ngôn Hủ, anh ta áp Ngôn Hủ vào hình tượng cậu em trong Người gói, cảm thấy Ngôn Hủ đáng bị trừng phạt?”

“Đây là một lý do, ngoài ra còn dùng để trao đổi Lệ Hữu.”

“Đã sớm nghi ngờ anh ta, sao không bắt anh ta luôn đi?”

Ngôn Cách đưa mắt nhìn cô. Bắt anh ta rồi, người có tính tình không ổn định như Dương Tư chớ cùng rút giậu thì phải làm sao đây?

“Bắt anh ta cũng không tìm được em. Anh ta không phải người chủ mưu thật sự sau bức màn, mà chỉ là người tổ chức và thực thi giỏi hơn Dương Tư thôi. Em cảm thấy anh ta giống người thôi miên, khiến Tống Y, Đường Thường và Thôi Phi nhảy lầu ư?”

Chân Ý ngỡ ngàng: “Không giống. Người kia rất giỏi, có thể thôi miên bằng ngôn ngữ, nhưng Hoài Sinh và Dương Tư chỉ biết dùng thuốc. Dù nói thế này không đúng, nhưng Hoài Sinh và Dương Tư đều khá thô bạo đơn giản, còn người kia có cảm giác hơi... cá tính và kiêu ngạo.”

“Anh cũng thấy vậy.” Anh dịu dàng nhìn cô.

“Sao Hoài Sinh lại nghe lời họ?”

Mắt Ngôn Cách nheo lại, nói: “Cậu em trong Người gói dùng gói bịt chết người anh số khổ rồi nhận mình đã gây mọi tội lỗi.”

“Ý của anh là?”

“Có thể thấy từ vụ Hứa Mạc, Hoài Như đã phục vụ cho MSP. Sau khi biết được, Hoài Sinh đã liên lạc với tổ chức, tìm thuốc để chị gái quên mọi nỗi đau rồi chết trong vui vẻ, đồng thời mượn lực lượng của họ trả thù Dương Tư.”

Nhớ tới lời nói mong chị gái chết đi của Hoài Sinh, lòng Chân Ý đan xen mọi cảm xúc. Trước kia, cô không hiểu vương mắc và tình cảm của những con người mang cùng dòng máu trong Người gôi, nhưng trải qua chuyện Chân Tâm đã giúp cô hiểu ra phần nào. Chị Chân Tâm không tồn tại, cô thương chị ấy nhưng cũng chịu đủ mọi dằn vặt tâm lý vì chị ấy, cô hy vọng chị ấy không bao giờ xuất hiện nữa.

“Hoài Sinh chỉ làm hai chuyện, khiến Hoài Như tự sát và chỉ cho Dương Tư cách giết người. Những chuyện khác không liên quan tới anh ta.”

Quả nhiên người đứng sau thâm sâu khó đoán. Đến cuối cùng, hắn vẫn không chịu ra mặt mà giao lại mọi chuyện cho Hoài Sinh và Dương Tư. Đáng sợ hơn là hắn có thể tìm được chính xác nhược điểm của hai người họ, moi móc tận dụng cho bản thân.

“Anh biết người đó là ai không?”

“Đã có đối tượng nghi ngờ, vẫn đang điều tra.” Ngôn Cách không muốn cho cô biết rằng anh đang điều tra người xung quanh cô.

Chân Ý ò lên: “Lần này họ tưởng có thể đổi lại Lê Hữu, kết quả Lê Hữu trở thành mồi câu. May mà anh nghĩ ra, nếu có sai sót gì, họ cướp Lê Hữu đi thật thì sao?”

Ngôn Cách thân nhiên nói: “Trong ba chiếc xe đều không có Lê Hữu.” Anh nắm trọn mọi thứ trong lòng bàn tay.

Chân Ý lấy làm lạ, hồi lâu sau tâm phục khẩu phục: “Ngôn Cách, anh giỏi quá.”

Anh hơi sừng sốt, mặt dịu đi, khẽ nói: “Anh thấy em còn giỏi hơn.”

Anh chưa từng thấy cô gái nhỏ nào như vậy. Cơ thể đau đớn yếu ớt, tâm linh đầy rẫy vết thương, tinh thần chịu đủ áp bức, có thể suy sụp bất cứ lúc nào. Vậy mà cô có thể gắng gượng hết lần này đến lần khác như kỳ tích. Vừa nghĩ tới hình ảnh lưng cô đầm đìa máu, khuôn mặt lại không hiện chút đau đớn, người vẫn thẳng tắp là anh càng thương cô sâu sắc hơn, kính nể, tán thưởng và ái mộ cô từ tận đáy lòng.

“Chân Ý, em rất giỏi.” Anh lặp lại lần nữa, cúi đầu đặt một nụ hôn rất nhẹ lên mắt cô, chậm rãi và dịu dàng.

Cô lại nở nụ cười, vừa tai qua nạn khỏi lại được anh ôm vào lòng khẽ hôn như vậy, cô thấy rất hạnh phúc.

“Ngôn Cách, em bị bắt đi lại còn bị thương, có phải anh đau lòng lắm không?”

“Ừ.” Anh nói chậm chậm, “Đau đến muốn chết.”

Bốn chữ nhẹ nhàng khiến cô giật thót, trái tim đau âm ỉ. “Em cũng vậy.”

Cô khép mắt, nụ cười bên môi vẫn hạnh phúc thỏa mãn. Cô đã biết rất nhiều chuyện, nhân cách phân liệt, Ngôn Cách bị tổn thương. Nhưng... Cô tựa vào vai anh, khước mắt ngấn nước song nụ cười không ngừng nở rộ: “Ngôn Cách, họ nói em bị bệnh và sẽ làm hại anh, nhưng em mặc kệ. Em nhất quyết phải ở bên anh, mãi không xa rời. Anh cũng không được phép bỏ đi, em sẽ cố gắng để mai sau luôn đối xử với anh thật tốt.”

Ngôn Cách sững người, đôi mắt đượm tình cảm thắm thiết không nói nên lời. Vốn tưởng rằng sau hai vụ này anh phải an ủi cô, xây dựng tâm lý cho cô, không ngờ tất cả đều không cần thiết. Họ đã đủ thấu hiểu và lệ thuộc. Cô biết người anh cần nhất chính là cô, nên cô níu chặt lấy mà không hề chùn bước. Cái gì mà rời đi mới không thương tổn, không, rời đi mới là thương tổn nhiều nhất.

“Anh sẽ không bỏ đi.” Anh cong khóe môi, “Chân Ý, em vẫn luôn đối xử với anh rất tốt.”

Cô lười biếng ngo nguây, hỏi tiếp: “Hoài Sinh thế nào rồi? Cả Dương Tư nữa?”

“Hoài Sinh bị bắt, Dương Tư chết rồi.”

“Chết rồi?” Chân Ý chậm rãi lặp lại, lồng ngực đầy ắp cảm xúc dồn nén khôn tả.

Ngôn Cách không nói gì thêm, ánh mắt sâu dãn. Cảnh sát biết chuyện nhân cách phân liệt của Chân Ý từ chỗ Hoài Sinh. Vì thế họ phải điều tra lại cái chết của Hoài Như, cả cái chết của Dương Tư cũng có nhiều điểm đáng ngờ. Luật sư còn nói trong tình huống này Chân Ý sẽ bị nhốt vào phòng theo dõi của bệnh viện tâm thần.

A, làm sao có thể chứ?

Sau khi thay băng, Ngôn Cách không nhờ y tá giúp đỡ mà tự đẩy xe lăn trở về. Bác sĩ nói Tư Côi không có gì đáng ngại, nhưng cô ấy vẫn đang hôn mê. Thật ra, những người xung quanh Chân Ý đều đáng ngờ. Cảnh sát nói Hoài Sinh đã thừa nhận anh ta bắt cóc Tư Côi, nhưng Ngôn Cách không dám chắc.

Ngày hôm qua, cảnh sát đã bắt được tên đầu sỏ của vụ “kẻ vệ đạo”. Hẳn là một thư ký tòa án, hoàn toàn phù hợp với bức phác họa về kẻ vệ đạo. Bởi vì thường ghi chép ở tòa án, chứng kiến rất nhiều người đáng bị xử phạt nhưng lại thoát khỏi chế tài của pháp luật, nên hẳn muốn biểu dương chính nghĩa. Nửa đầu năm nay, vụ án hẳn ghi lại đều là tội lỗi của dân thường hại chết nhân viên nhà nước. Nhưng từ tháng Sáu, hẳn mãi yêu đương không gây án nữa. Cho đến tháng này, bị bạn gái đá nên hẳn chịu đả kích và vừa hay gặp một vụ án: Một cô gái vượt đèn đỏ, cảnh sát giao thông đuổi theo, kết quả bị xe cán chết. Nhưng lần này, nạn nhân mà hẳn nhắm vào biết taekwondo. Cảnh sát đối chiếu thông tin của hẳn và kẻ vệ đạo thì thấy hoàn toàn phù hợp. Hẳn thừa nhận toàn bộ tội ác trước kia, chi tiết gây án cũng khớp như in. Cuối cùng, vụ “kẻ vệ đạo” đã kết thúc.

Điều này nảy sinh thêm một vấn đề. Cái chết của Trịnh Dĩnh không chỉ bắt chước Người gôi, mà còn là phép mô phỏng theo vụ “kẻ vệ đạo”. Cảnh sát đã loại trừ khả năng thư ký tòa án chia sẻ chi tiết vụ án cho người khác. Nếu Boss đứng sau không phải người gây án của vụ “kẻ vệ đạo”, vậy hẳn ắt là người trong nội bộ cảnh sát, có thể tiếp xúc với vụ “kẻ vệ đạo”. Và thực tế thì không có mấy người phù hợp với điều kiện này.

Ngôn Cách vòng qua hành lang, khi sắp lối phòng bệnh của Tư Côi, đúng lúc Biện Khiêm đi ra. Anh nhớ, lúc mất liên lạc với Tư Côi, Biện Khiêm đang lên đề thi đánh giá tâm lý cảnh sát cuối năm cho Cục Cảnh sát. Khi đó, đôi mắt ôn hòa của anh ta lóe lên nỗi kinh hoàng sâu thẳm. Sau khi Tư Côi được cứu, anh ta canh chừng không rời một bước đến nỗi người gầy sọp đi, đôi mắt thâm quầng, cằm cũng lún phún râu.

Ngôn Cách trầm lặng vài giây mới hỏi theo phép lịch sự: “Tình hình cô ấy thế nào?”

“Tất cả đều bình thường, cũng qua cơn nguy hiểm rồi, có điều vẫn chưa tỉnh lại.” Biện Khiêm day đầu mày, “Nếu mấy ngày nữa cô ấy vẫn không tỉnh, tôi sẽ đưa cô ấy đi Mỹ điều trị.”

Ngôn Cách không lên tiếng, quan sát vẻ mặt anh ta theo bệnh nghề nghiệp, cố gắng phân tích trạng thái tâm lý của anh ta. Nhưng đối phương cũng là chuyên gia tâm lý, anh không nhận ra bất cứ điều gì khác thường.

Bởi vì “người gọi điện”, từ lâu Ngôn Cách đã bắt đầu chú ý tới người xung quanh Chân Ý: Biện Khiêm, Tư Côi, Doãn Đạc. Không thể tìm ra thể hệ trước của tổ thí nghiệm cô nhi viện và nhà khoa học đời trước, nhưng hiện có hai tổ trưởng tiếp nhận nghiên cứu, cũng chính là Boss đứng sau tất cả các vụ án. Một là Lệ Hữu, người còn lại chắc hẳn cùng lứa với Lệ Hữu, nhỏ hơn gã và là người thân của gã. Anh đã cử người điều tra thông tin của ba người này, họ đều đáng nghi nhưng không thể xác định chắc chắn. Ai cũng quan trọng với Chân Ý nên anh phải cực kỳ thận trọng, nếu không sẽ khiến cô phải chịu đá kích nặng nề.

Biện Khiêm ngược mắt lên, hỏi: “Tiểu Ý thế nào rồi?”

“Đã thực hiện xong ca phẫu thuật chính, phải làm vài tiểu phẫu nữa. Còn lại chỉ là chịu đựng cơn đau và khôi phục sức khỏe.”

Biện Khiêm nhíu mày: “Tồn thương tâm lý...” Cúi đầu cười trấn an, “Có cậu thì khỏi bệnh rồi.”

Ngôn Cách không đáp, hỏi ngược lại: “Anh và Tư Côi biết Chân Ý có một chị gái tên Chân Tâm phải không?”

Biện Khiêm hơi bối rối, muốn nói gì đó nhưng điện thoại đổ chuông không hề đúng lúc. Anh ta bắt máy nói vài câu với đối phương rồi trả lời Ngôn Cách: “Phòng tư vẫn có việc gấp, tôi đi trước đây. Nếu Tư Côi tỉnh lại thì lập tức báo cho tôi.”

Ngôn Cách quay lại nhìn anh ta, đăm chiêu.

Đối với Chân Ý, giấc ngủ trưa hôm nay cũng không yên bình.

Ngoài cửa sổ, trời đang đổ mưa. Đây là thời tiết thích hợp nhất cho việc nghỉ ngơi, nhưng mấy ngày qua giấc ngủ của cô như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển nổi bão, nông sâu trông chừng không ngừng không nghỉ. Giọng nói quần quanh không rời kia lại xuất hiện: “Chân Ý, mày sẽ sống rất hạnh phúc. Mở văn phòng, gây dựng danh hiệu đại luật sư của mày rồi kết hôn với người đàn ông mày yêu nhất, hằng đêm ngủ trong hơi ấm của hắn. Có điều, một ngày nào đó, chị tỉnh lại trước, người đàn ông kia ôm chị ngủ say mà không hề phòng bị. Chị sẽ cầm dao đâm vào tim hắn. Mày nói xem, trái tim của mày có ngừng đập cùng hắn không?”

Chân Ý mở choàng mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng chìm trong hiu quạnh rồi lập tức chuyển thành sự tĩnh lặng dịu dàng. Ga giường trắng tinh, ánh sáng mờ ảo. Ngôn Cách nằm nghiêng bên cạnh cô, hơi thở nhẹ nhàng, dáng ngủ yên lành. Một tay anh bao bọc lấy nắm tay nhỏ của cô, tay kia khoác lên xương cụt của cô. Mấy ngày qua anh không được yên giấc, chắc hẳn mệt lắm.

Chân Ý nằm sấp, nhìn anh không chớp mắt. Rèm cửa màu sẫm buông kín, tiếng mưa gió ngoài kia trở nên mông lung. Dưới ánh sáng loang lổ, anh bình yên nhắm mắt. Vẻ yếu mềm và dịu dàng của người đàn ông hiện rõ trên khuôn mặt say ngủ của anh. Anh không hề phòng cô chút nào.

Lòng cô ấm áp đến ê ẩm, nhớ lại lời của Chân Tâm khiến cô thêm phần buồn bã. Cô nhích đầu tới nghe nhịp tim đều đặn và mạnh mẽ của anh mới thấy yên lòng. Trong cơn mưa gió bão bùng, cùng đắp một tấm chăn, rúc trong lòng anh sưởi ấm, cô có thể không đòi hỏi gì cả, cứ ngoan ngoãn nằm vậy cả ngày, không huyền thuyên cũng chẳng nhúc nhích.

Lúc đầu óc trống rỗng, lại cảm thấy ngón tay anh vuốt ve xương cụt của cô qua bộ đồ bệnh nhân, khiến sống lưng cô râm ran. Cô ngẩng phắt đầu lên, anh đã tỉnh dậy và đang nhìn cô. Đôi mắt xinh đẹp có quầng thâm nhạt màu nhưng luôn trong suốt tinh tảo, giọng nói mang sự quyến luyến khi vừa thức giấc: “Sao đã dậy rồi?” Cổ tay vươn ra từ tấm chăn, “Mới ngủ chưa được mười phút.”

“Vết thương hơi ngứa.” Vừa mới thức giấc nên cô còn thùy mị, giọng nói ngây thơ yếu mềm, dựa vào người anh như chú khi con cầu xin bạn đời gãi ngứa. Ngón tay anh luồn vào áo cô, vuốt nhẹ ngoài lớp băng, “Ồ đâu thế?”

“Lên trên... Sang trái một chút... Hừ... Hừ...” Cô nhu nhược nhắm mắt lại. Dưới ngón tay anh vuốt ve, làn da cô tê dại từng cơn, toàn thân thoải mái vô cùng.

Ngôn Cách gãi xong, sửa lại quần áo cho cô, thấy tinh thần cô đã khá hơn, khuôn mặt tái nhợt lâu ngày cuối cùng đã hồng hào trở lại.

Một lát sau, anh lơ đãng hỏi: “Năm mơ à?”

Lòng Chân Ý nhận nhạo, quả nhiên không có gì thoát khỏi mắt anh. May mà cô đã có chuẩn bị từ trước. “Em gặp giấc mơ đáng sợ, thấy mình há miệng ăn nhưng hàm trên rụng hết.” Cô cực kỳ phối hợp há miệng ra biểu diễn, ngón tay chọc vào đôi môi mềm mại.

“Mơ thấy rụng răng à?” Anh bình tĩnh lặp lại lời cô.

Cô quả quyết: “Đúng vậy. Nhưng giấc mơ đều trái ngược, còn lâu răng em mới rụng sạch. Anh nói xem?”

“Ừ, trái ngược.” Anh lén nhìn cô, thân nhiên đồng ý, “Hàm dưới của em sẽ rụng sạch.”

Chân Ý ngây ngẩn một giây, bỗng như trở về bệnh viện tâm thần hồi đầu, Ngôn Cách của ngày đó rất lạnh lùng. Cô cười hờn hờ: “Bỗng dưng anh nhí nhố xấu xa thế này, em trai anh có biết không? Ha ha, Ngôn Cách, anh đùa nhạt nhẽo quá, chẳng buồn cười chút nào. Ha ha.”

Nói vậy nhưng cô lại nằm bò trên giường cười không ngừng nghỉ, cả người phập phồng khiến chiếc giường cũng rung lên.

Cô bé này ngay cả bị bệnh cũng vui vẻ. Ngôn Cách không biết nói sao.

Cô cười đỏ hết cả mặt trong niềm hân hoan, một bên mặt nghiêng trên gối, mái tóc dài rối tung, ngâm nga giai điệu tự phở.

Anh cảm thấy có một số việc thật khó lòng giải thích, tưởng chừng vô nghĩa lại khiến người ta bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Chỉ cần có cô ở bên, trái tim anh liền yên ổn, rõ ràng bản thân thích yên tĩnh nhưng lại có thể khoan dung mọi hành động không chừng mực của cô. Không, không phải khoan dung mà là chỉ khi nhìn có âm ỉ không chút kiêng dè, anh mới biết thế nào là cảm xúc vui vẻ. Như giờ phút này đây, ngủ trưa cùng cô, bị hành động nhỏ của cô làm thức giấc, nhìn cô cười rung cả giường, anh liền cảm thấy thỏa mãn không mong gì hơn. Anh bằng lòng sống cả đời như vậy.

Anh lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu, gơ tay vuốt lọn tóc rũ hai bên má theo tiếng cười của cô. Cảm xúc trên đầu ngón tay mềm mại vô cùng khiến anh không đành lòng được mà quần lấy sợi tóc cô nghịch. Cô bị cuốn hút theo, nhìn anh nghịch tóc mình.

Một người lặng lẽ như mặt nước yên ả, một người dạt dào sức sống.

Căn phòng yên ắng, mái tóc dài của cô cuốn trên ngón tay anh mấy phút đồng hồ. Hai người không hề cảm thấy nhàm chán, trái lại càng yên lòng và thấu hiểu lẫn nhau. Chân Ý lẳng lẳng nhìn anh một lát, cuối cùng lên tiếng: “Ngôn Cách...”

“Hà?”

“Hoài Sinh nói em là vật thí nghiệm, không phải con của bố mẹ em.”

Ngón tay anh khựng lại, ngược mắt nhìn cô: “Em tin không?”

“Em không biết nên mới hỏi anh.” Anh mắt cô rực sáng vẻ rất nghiêm túc.

Anh cụp mắt: “Có lẽ anh ta muốn kích thích em nên nói dối.”

“Em cũng mong là vậy. Bố mẹ không tốt với em, nhưng ông rất tốt. Nếu em không phải cháu ruột của ông, sao lại đón em từ cô nhi viện về chứ?”

Ngôn Cách lặng thinh. Lần đó, sau khi gặp Lê Hữu, anh đã cử người đi điều tra hồ sơ bố mẹ Chân Ý và thấy không có gì khác thường. Nhưng anh bất ngờ phát hiện bố mẹ Chân Ý từng là tình nguyện viên của Kho tủy quốc gia. Bây giờ, anh đang chờ kết quả đối chiếu ADN.

Chân Ý cúi đầu như đang khẽ nói với bản thân: “Hơn nữa, em luôn lo lắng một ngày nào đó Chân Tâm sẽ lại xuất hiện.”

Ngôn Cách buông tóc cô, chất giọng thanh nhã: “Chân Ý, hãy tin tưởng bản thân. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng đau đớn như lần trước, em vẫn chiến thắng cô ta mà. Anh nghĩ, sau này không còn điều gì khó khăn hơn nữa đâu. Chờ em khỏe lại, anh sẽ bắt đầu điều trị cho em và sẽ mãi bên em.”

Cô nhìn hàng mày đôi mắt đen nhánh của anh rồi bỗng như chìm đắm trong đó. Mỗi câu nói, mỗi ánh mắt của anh luôn có thể an ủi cô, giúp cô tìm lại lòng tin và phương hướng mỗi khi lạc lối.

Cô phồng má: “Nhưng có lúc sẽ lại thấy buồn. Chị ấy như vậy đấy, muốn làm tổn thương anh, muốn hại em chết. Em hận chị ấy, nhưng trước kia chị ấy đã cứu em...”

“Anh lại cho rằng em đang cứu vớt cô ta.” Ngôn Cách ôm cô, “Sự kiên trì của em đã kiềm chế cô ta, không để cô ta sa vào tội lỗi.”

Chân Ý nhú mày: “Nhưng em không nhớ cái chết của Hoài Như cũng như cái chết của Dương Tư. Cảnh sát liệt em vào đối tượng tình nghi số một.”

“Em không cần quan tâm những chuyện này. Anh sẽ thuê luật sư giải quyết giúp em, em dưỡng thương thật tốt là được rồi.” Nhớ tới bản khởi tố của phía công tố, lòng Ngôn Cách bao phủ trong màn sương mù mỏng manh.

Chân Ý muốn nói thêm nhưng thấy ánh mắt hơi chùng xuống của anh nên đành thôi. Ngôn Cách kéo cô vào lòng, nói khẽ: “Ngủ thêm một lát nữa.”

Anh vừa dứt lời, cô đã thấy mệt mỏi, mí mắt trĩu nặng, chớp mấy cái rồi vùi vào lòng anh thiếp đi. Lần này không còn mộng mị nữa.

Ngủ trưa dậy, Chân Ý biết Tư Côi đang ở bệnh viện này, muốn đi thăm cô ấy.

Ngôn Cách ngồi lên xe lăn rồi giúp cô lên xe. Một tay cô bị thương, không thể dùng sức. Ngôn Cách không gọi y tá giúp đỡ mà đẩy xe lăn của mình về

phía trước nửa mét, một tay chống tường lấy thế một tay kéo Chân Ý tới trước. Cứ lặp lại như vậy, họ đi tới sát cửa. Anh ra ngoài vịn cạnh cửa rồi xoay người vươn tay về phía Chân Ý. Cô ngoan ngoãn chờ ở phía sau, thấy anh quay lại lập tức vui vẻ chìa tay ra. Anh kéo nhẹ, xe lăn cô trượt về phía anh, hai chiếc xe đụng vào nhau như thể cô sắp nhào vào lòng anh vậy.

“Sao thế?” Anh thấy đuôi mày đáy mắt cô tràn ngập nét cười.

“He he, như trẻ con vậy, thú vị quá.” Cô cười tươi rói để lộ hàm răng trắng sáng, “Hai ta cùng ngồi xe lăn trông thật đáng yêu. Anh đi về phía trước một bước rồi quay về kéo em, cứ như con cún đi được vài bước phải quay lại ngậm miếng thịt vậy.”

Ngôn Cách: “...”

Mới ra ngoài, Ngôn Hủ và An Dao đã tới thăm hai người họ.

Lâu rồi Chân Ý không gặp Ngôn Hủ, chủ động chào anh: “Hi, Ngôn Hủ!”

Lần này Ngôn Hủ chỉ mất năm giây phản ứng, ngờ ngạc nhiên trả lời: “Hi, Chân Ý.”

“Nghe nói anh và Ngôn Cách phối hợp đặt bẫy Hoài Sinh, anh giỏi quá.”

“... Hả?” Anh có vẻ ngờ vực.

“Ồ? Không phải ở Cục Cảnh sát, anh và Ngôn Cách cố ý đối thoại trước mặt Hoài Sinh để anh ta mắc mưu sao? Về sau, anh còn đóng vai Ngôn Cách nữa chứ.”

“... Ồ.” Ngôn Hủ chậm chạp gật đầu.

Chân Ý không tiếc lời khen: “Cảnh sát và đặc cảnh thuộc phân đội đến cầu Thanh Giang đều không nhận thấy có gì bất thường. He he, anh ngồi cùng cả đám cảnh sát vậy mà không hề căng thẳng, lại còn diễn tốt như vậy, anh xứng đáng đoạt giải Oscar cho diễn viên xuất sắc nhất.”

Ngôn Hủ cau mày, buồn bã lắc đầu: “Không đâu.”

““Anh đừng khiêm tốn mà.”

“Thật sự không phải.” Ngôn Hủ thành thật, “Tôi chỉ có hai câu thoại.”

Chân Ý: “...” Ặc, được rồi... Thảo nào không lộ tẩy.

Trước khi đến phòng thẩm vấn, Ngôn Cách gặp Mạnh Hiên – tổ trưởng tổ đặc công thuộc Bộ An ninh Quốc gia đến vì Lệ Hữu. Anh ta đã thẩm vấn Hoài Sinh nhưng không moi được bất cứ thông tin có ích nào. Lần này, anh ta mang tới rất nhiều tài liệu, Ngôn Cách đã đọc xong toàn bộ trong mấy ngày qua, cũng không có thu hoạch đặc biệt, ngoại trừ một điểm: Trong tấm ảnh lúc Lệ Hữu bị bắt, trên ngực có một vết sẹo rất nhỏ rất nông. Hồi bé Lệ Hữu từng mổ ghép tim.

Gặp Mạnh Hiên, anh không thể không hỏi: “Đã điều tra được bệnh viện mổ ghép tim cho Lệ Hữu chưa?”

“Mấy hôm trước, tôi đã đến bệnh viện tâm thần lấy hồ sơ của Lê Hữu để đối chiếu. Cậu biết đấy, đã cách nhiều năm nên rất khó điều tra, phải cần thời gian.”

Ngôn Cách không đồng ý: “Trước đây có rất ít ca mổ ghép tim, khá dễ điều tra.”

“Sắp xong rồi, một hai ngày nữa thôi.”

Ngôn Cách đi lại khó khăn, trước khi đẩy cửa đi vào, anh quay lại nhìn Mạnh Hiên: “Phạm vi đối tượng tình nghi tập trung vào hai người. Đối tượng tình nghi tôi nói là tổ trưởng giai đoạn hiện nay của tổ thí nghiệm cô nhi viện.”

Trong phòng thẩm vấn đặt một chiếc bàn và hai chiếc ghế, sạch sẽ mà đơn điệu.

Hoài Sinh đi tới và ngồi xuống trong sự giám sát của nhân viên an ninh, tay bị còng vào ghế. Anh ta được chăm sóc tử tế, sạch sẽ và thanh tú. Sắc mặt không tệ, vừa ngồi xuống đã cười với Ngôn Cách: “Bác sĩ Ngôn, tôi khâm phục anh.” Với trí thông minh của mình, anh ta đã sớm hiểu ra hết thảy, “Không ngờ anh nghi ngờ tôi từ trước nhưng vẫn án binh bất động rồi đóng giả Ngôn Hủ, đặt bẫy để tôi bắt anh. Về sau còn hiểu rõ toàn bộ kế hoạch tháo chạy.”

“Như nhau thôi.”

“Tình hình của tôi không thể xét xử công khai.” Hoài Sinh hiểu rõ MSP chỉ có thể là bí mật, không thể công khai, “Xét xử bí mật thế nào đây? Nhốt ở nơi cơ mật? Bắn chết?” Trông anh ta cực kỳ nhẹ nhõm, sớm đã không màng sống chết.

Mặt Ngôn Cách không một gợn sóng: “Tôi nghe Mạnh Hiên nói, anh thừa nhận anh và chị anh là tổ trưởng quản lý tổ.”

“Đúng vậy. Tôi và chị gái chịu trách nhiệm tổ thí nghiệm cô nhi viện. Chúng tôi vốn là vật thí nghiệm giống Chân Ý và Dương Tư, nhưng vì chị tôi tài giỏi, biết cách bào chế thuốc nên được tiếp xúc với người gây dựng phương án thí nghiệm rồi kéo tôi theo. Đúng lúc đó tổ thí nghiệm thay tổ trưởng mới, chúng tôi được lựa chọn.”

“Hoài Sinh, anh thậm chí còn không biết thôi miên.”

“Chị tôi biết. Vụ án trước kia do chị tôi làm. Sau khi chị mất, tôi đành dùng thuốc.”

Nạn nhân chết không đôi chứng, thời gian gây án cũng vừa khốp.

“Anh có quan hệ gì với Lê Hữu?”

“Cùng là tổ viên, đã vào MSP đều phải tuân thủ luật lệ. Anh ta biết người của tổ chức sẽ không để anh ta một mình, nhất định sẽ cứu anh ta.”

Hay cho “sẽ không để anh ta một mình”, điều này đã khiến tổ viên MSP có lòng trung thành và lệ thuộc mãnh liệt đến thế.

Có điều... “Hoài Sinh, Boss đứng sau chính là tổ trưởng tổ cô nhi viện, hẳn và Lê Hữu có quan hệ thân thuộc. Không phải anh.”

Tin tức bất ngờ này khiến Hoài Sinh phải xử lý mất vài giây, mà mấy giây này đã đủ để Ngôn Cách dám chắc rằng anh ta nói dối. Nhưng anh không vạch trần, chỉ hỏi: “Anh bắt cóc Tư Côi bằng cách nào?”

“Tôi lấy cơ tìm cô ta có việc rồi hẹn gặp ở bãi đỗ xe, sau đó dùng thuốc khống chế.”

Ngôn Cách nói tiếp: “Tại sao anh bắt cóc Tư Côi?”

“Tôi lo cô ta điều tra ra chất hóa học nguy hiểm sẽ dính líu đến mình, bèn bắt cóc cô ta.”

Ngôn Cách thản nhiên nói: “Cảm ơn.”

“Gì cơ?”

“Chỉ có nội bộ cảnh sát biết chuyện Tư Côi điều tra chất hóa học nguy hiểm, hơn nữa rất ít người biết. Anh nghe được từ đâu vậy?” Anh không hề bộc lộ chút sắc bén, “Tổ trưởng đứng sau thật sự nằm trong nội bộ cảnh sát.”

Tư Côi hoặc Biện Khiêm, anh cần kết quả chắc chắn. Hai người này đều rất quan trọng với Chân Ý, anh không thể nhầm lẫn. Vì thế, anh cần trực tiếp tra hỏi Hoài Sinh.

Ngữ điệu bình tĩnh nhưng ẩn chứa sức mạnh khiến Hoài Sinh không thể ứng phó, lông mi run lên mấy lượt. Tất cả nằm gọn trong mắt Ngôn Cách, đôi mắt anh càng sắc bén hơn. Hoài Sinh cũng ý thức được anh đang quan sát từng biểu cảm của mình, lập tức cup mắt nghiêm mặt và tự nhủ rằng tuyệt đối không được để lộ bất cứ cảm xúc nào. Nhưng Ngôn Cách đã nắm trọn trong tay: “Chân Ý nói rằng lúc Dương Tư bắt Tư Côi, anh đã rất tức giận và quát Dương Tư là “Ai cho cô giết cô ta?” Tại sao anh lo cho cô ấy như vậy?”

Sống lưng Hoài Sinh bắt giác thẳng lên.

“Cô ấy có quan hệ gì với anh? Cô ấy là kẻ chủ mưu. Giả bộ bị anh bắt cóc và bây giờ giả bộ hôn mê?”

Hoài Sinh im thin thít.

“Hay kẻ chủ mưu có quan hệ với cô ấy?”

Bả vai Hoài Sinh căng lên.

Ngôn Cách lập tức đứng dậy, nhìn từ trên xuống: “Hoài Sinh, kẻ chủ mưu không phải là anh, anh chuẩn bị chịu thẩm vấn công khai đi.”

Hoài Sinh ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhưng chỉ thấy bóng lưng nhanh nhẹn và thẳng tắp của Ngôn Cách.

Ngôn Cách ra khỏi phòng thẩm vấn, Mạnh Hiên cũng đi ra từ phòng bên cạnh, hỏi: “Đã có tên đối tượng tình nghi rồi à?”

“Biện Khiêm.”

Chân Ý ngồi bên giường cạnh Tư Côi đang say ngủ, Biện Khiêm đang ở bên thu dọn đồ đạc. lát sau, hộ lý anh thuê đến sẽ đưa Tư Côi đi. Chân Ý quay lại nhìn: “Anh, anh đưa Tư Côi đi Mỹ, bao giờ mới trở lại?”

Biện Khiêm cười khê: “Bao giờ cô ấy khỏi bệnh, bọn anh sẽ trở lại.”

Chân Ý không mấy vui vẻ “ừm” một tiếng, từ biệt Tư Côi như vậy khiến cô rất buồn: “Bác sĩ nói A Tư đã khá hơn rồi, nhưng sao cậu ấy không tỉnh lại?”

“Vì vậy mới phải đưa cô ấy đi Mỹ.” Biện Khiêm đi tới vỗ vai cô, an ủi, “Có lẽ sẽ chữa khỏi. Đừng buồn quá! Bao giờ bố trí ổn thỏa, anh sẽ liên lạc và nói cho em biết địa chỉ.”

Cô gật đầu, điện thoại bỗng đổ chuông “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi...”

Biện Khiêm hơi cau mày.

“A lô...”

Giọng Ngôn Cách hơi trầm: “Em đang ở đâu?”

“Đương nhiên là ở bệnh viện.”

“Bên cạnh có ai không?”

Cô không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Em ở chỗ A Tư.”

Bên kia lặng yên một hồi rồi nói: “Chỉ cần “ừ” là được... Biện Khiêm đang ở cạnh em phải không?”

Chân Ý nhận ra sự bất thường, liền nhìn Biện Khiêm theo bản năng. Anh ta đang uống nước, ngược mắt lên nhìn cô theo mép cốc.

“Ừ... Sao thế?”

“Anh ta chuẩn bị đón Tư Côi xuất viện à?”

Sao anh biết? Chân Ý hơi hoảng: “Ừ.”

“Anh ta để em tiễn Tư Côi đến sân bay chứ?”

“Ừ.” Ngữ điệu của anh khiến cô phát hiện có điều không ổn, nhưng cô cố gắng tỏ ra như thường.

“Chân Ý, em hãy nghe anh nói.” Anh nhấn mạnh, “Bây giờ em trở về phòng bệnh của mình, anh sẽ tới ngay. Bác sĩ và y tá cũng đang chạy đến rồi.”

Trái tim Chân Ý bắt đầu run rẩy đau đớn, cô đã dự cảm được có chuyện chẳng lành nhưng không dám nghĩ và cũng không dám tin. Cô vừa sốt ruột vừa lo lắng, rất muốn hỏi tại sao nhưng lại không làm vậy. Cô cười, giọng thoải mái: “Biết rồi, anh nhiều lời quá, em không chạy lung tung đâu, có cô y tá chăm sóc em mà.”

Ngôn Cách không lên tiếng. Anh biết cô đang cố tỏ vẻ điềm tĩnh để Biện Khiêm không nghi ngờ, nhưng anh cũng hiểu rằng Biện Khiêm có thể nhìn thấu tâm tư cô. Giọng anh thấp xuống: “Chân Ý.”

“Ừ?”

“Anh yêu em.”

“...”

Chân Ý bỗng ngơ ngẩn, nước mắt chầm chậm tràn mi, trái tim như bị thứ gì đó đung mạnh. Cô không thể đáp lại, đành ép mình nhanh chóng chớp mắt, gạt đi màn sương bên trong, cười nói: “Được rồi, em chờ anh. Tôi gặp lại.” Nói xong, cô cúp máy không hề do dự.

Căn phòng nhất thời chìm vào sự tĩnh lặng kỳ quặc.

Cô ngoảnh lại nhìn Biện Khiêm, mỉm cười: “Bao giờ chúng ta xuất phát?”

Cô thầm tính toán, không nên chủ động xin phép rời đi, ra khỏi phòng bệnh hẵng nói. Biện Khiêm cười rồi vỗ sau đầu cô nói: “Em đi xem hộ lý anh thuê đã đến chưa.”

Cổ Chân Ý bỗng đau nhói, cô đưa tay sờ nhưng không có gì cả. Cô khẽ “ùm”, ra về điềm tĩnh đi mở cửa. Ra ngoài, cô chỉ thấy bảo vệ dẫn bác sĩ và y tá chạy vội về phía này, tiếng bước chân rất lớn. Họ tới bắt Biện Khiêm, Chân Ý lập tức quay đầu lại, nhưng Biện Khiêm đã biến mất, chỉ còn cánh cửa sổ mở toang và tấm rèm bay múa trong gió.

Cô nhìn đến thần thờ, không hiểu sao nước mắt lại rơi xuống.

Mấy ngày sau đó, tâm trạng Chân Ý cứ luôn ủ ê. Tám năm trước, Biện Khiêm quan tâm chiều chuộng cô hơn cả anh trai ruột, lại còn giúp cô giải quyết bao vấn đề khó khăn trong cuộc sống. Cô rất tin tưởng anh, chuyện gì cũng kể anh nghe. Nhưng hôm nay nghĩ lại, Biện Khiêm hiểu cô như lòng bàn tay, giao cho cô những vụ án gây xôn xao dư luận để cô được nổi tiếng, thậm chí anh còn là bạn trai của bạn thân cô. Tư Côi thật đáng thương. Thảo nào, sau khi bị Hoài Sinh bắt, cô ấy vẫn rơi nước mắt không lên tiếng, chắc hẳn bị sốc nặng lắm.

Phải đến một tuần sau cảm xúc của Chân Ý mới bình ổn đôi chút. Đó là ngày cuối cùng của tháng Mười hai. Lúc Chân Ý đang buồn chán trong phòng bệnh, cô nhận được điện thoại mời ăn cơm của Sách Lỗi và Đường Vũ, họ muốn nói lời từ biệt. Cô báo với Ngôn Cách rằng mình muốn ra ngoài. Bây giờ, cô đã tương đối hồi phục, có thể xuất viện trong thời gian ngắn.

“Được, anh đưa em đi...”

Điện thoại đổ chuông, Ngôn Cách bắt máy, bình thản “ừ” mấy tiếng rồi cúp máy. Chưa kịp lên tiếng Chân Ý đã nói: “Anh đi làm việc của anh đi, không cần để ý đến em đâu.” Cô hơi buồn, “Em biết cả rồi, các anh muốn bắt Biện Khiêm.”

Ngôn Cách cầm tay cô: “Sợ em khó chịu nên mới không nói với em.”

“Bắt anh ấy về đi. Anh ấy còn nợ A Tư một lời giải thích.”

Cảnh vật hai bên đường đỏ đỏ xanh xanh rộn rã, đèn màu “Happy new year” giăng khắp mọi nơi. Chân Ý ngẩn người: “Hôm nay đã là giao thừa rồi à?”

“Ừ. Hết năm rồi.”

“A!” Tinh thần Chân Ý có phần phấn chấn, “Tối nay đến cảng Elizabeth đếm ngược đi! Hồi cấp ba chúng ta từng đến một lần đấy.”

Lần đó, vào thời khắc tiếng chuông giao thừa ngân vang, anh không chịu hôn cô ở nơi công cộng vì cho rằng sẽ làm trái phong tục tập quán (Tuy rằng những cặp đôi xung quanh đều hôn vào lúc 0 giờ). Những cặp nam thanh nữ tú kia huyên náo vui vẻ, chỉ có mình cô siết chặt nắm đấm, nghiến răng ken két, nổi giận lườm anh, suýt nữa tức phát khóc vì bộ dạng ngờ nghệch và cổ hủ của anh. Hôm sau, cô mang cặp mắt đỏ au nện tập tài liệu tìm kiếm được trước mặt anh: “Anh xem đi, khi năm mới đến phải hôn, đó là tập tục mang ý nghĩa chúc phúc, hoàn toàn không làm trái phong tục tập quán mà vốn là phong tục tập quán rồi!”

Ngôn Cách không xem tài liệu, chỉ chú ý đôi mắt sưng đỏ như con thỏ con của cô, vài giây sau nói: “Lần này anh sai rồi, lần sau sẽ sửa lỗi.” Chỉ là anh không ngờ rằng lần sau đó đã không đến đúng kỳ hạn.

Nếu như thế thì xem ra anh còn nợ cô rất nhiều. Ngôn Cách bình tĩnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là sáu giờ tối, vẫn còn sáu tiếng nữa.

“Được.”

“Thả em ở ngã tư đường Quốc Vương và Quê Lan Tây là được rồi, ngay chỗ đó.”

Qua đèn đỏ, Ngôn Cách trông thấy đằng trước có một chiếc Land Rover. Đường Vũ mở cửa xe, nghiêng nửa người ra chào hỏi hai người họ.

“Em đi đây.” Chân Ý vẫy tay chào Ngôn Cách.

Ngôn Cách lẳng lặng trông theo, mãi đến lúc chiếc Land Rover chạy được hai ba trăm mét, mấy chiếc xe màu đen khiêm tốn chạy ngang qua anh đuổi theo, anh mới nhún gáy, xoay tay lái rời đi.

Đường Vũ muốn mời Chân Ý ăn món Pháp, Chân Ý không muốn làm họ tốn kém, nhưng Đường Vũ nói quán bar làm án rất khá, cô cũng đi nghỉ việc ở phòng gym và chuyển sang làm huấn luyện viên riêng. Thu nhập của hai người họ rất tốt, còn mua được nhà ở Thâm Thành.

“Hai người định về Thâm Thành định cư à?”

“Vâng.” Đường Vũ không hề lưu luyến, nói, “Không muốn ở lại thành phố K nữa. Sách Lỗi đã chuyển nhượng quán bar rồi, dự định trở về Thâm Thành gây dựng lại sự nghiệp. Ăn xong bữa cơm này, bọn em sẽ rời khỏi thành phố trước giao thừa. Chị yên tâm, bọn em sẽ sống tốt hơn.”

Chân Ý nhẹ lòng hơn một chút. Tống Y đã cho họ cơ hội làm lại từ đầu và họ luôn quý trọng. Ăn cơm xong, cô đi xuống theo lối thang cuốn, vô tình liếc nhìn màn hình LED đang phát tiết mục giải trí chào năm mới ở trung tâm thương mại. Thế nhưng ánh mắt cô lại chú ý vào tin tức chạy bên dưới, cô nhìn chăm chú dòng chữ trắng nền đỏ đang từ từ hiện ra: Bởi vì tình trạng chuyên biến xấu, cấp cứu không hiệu quả, cảnh sát Tư Côi được giải cứu đã từ trần vào lúc 13 giờ 3 phút ngày 31 tháng 12 năm 201...

13 giờ? Bây giờ sắp đến 20 giờ rồi!

Chân Ý thảng thốt, toàn thân run rẩy. Cô vội lấy điện thoại ra tìm số của Ngôn Cách mà lòng như lửa đốt, nhưng rồi chợt bình tĩnh. Hôm nay Ngôn Cách muốn... Chẳng lẽ anh định dùng Tư Côi dụ Biện Khiêm? Cô lập tức gọi điện cho Ngôn Cách, chưa đến tiếng “tút” thứ ba anh đã bắt máy: “Chân Ý?” Bên kia hơi ồn nhưng giọng anh vẫn ôn hòa.

“Ngôn Cách, bây giờ em mới thấy tin tức.” Dù đoán là giả, nhưng cô vẫn hoảng hốt, nghẹn ngào nói, “Anh mau nói cho em biết đi, thế này là...” Cô cắn môi, xung quanh có người nên không dám nói thành tiếng.

Anh hiểu rõ, ra một góc yên tĩnh rồi nói khẽ: “Là giả. Cô ấy không sao đâu.”

Lòng Chân Ý nhẹ nhõm, không hỏi gì nữa mà chỉ mỉm cười rồi dặn dò anh: “Chú ý an toàn nhé.”

“Ừ.” Anh đáp, trước khi cúp máy, anh nói thêm, “Đừng chạy lung tung trên đường.”

Anh sẽ không nói lời vô nghĩa. Chân Ý sững sờ: “Chẳng lẽ...”

“Họ chạy rồi.”

Họ? Biện Khiêm bắt Tư Côi đi, hay Tư Côi phối hợp với Biện Khiêm chạy trốn?

Đêm giao thừa, cửa hàng hai bên đường sáng trưng với đèn màu rực rỡ, thanh niên qua lại trên phố nói cười vui vẻ. Chân Ý tựa vào lưng ghế, thẫn thờ nhìn cảnh đêm trắng lệt. Thi thoảng Đường Vũ quay lại nhìn cô vẻ hơi lo lắng: “Chân Ý, bọn em đưa chị đến bệnh viện thăm chị ấy nhé.”

“Không đi nữa.” Chân Ý viện cớ, “Tôi đã gọi điện rồi, chỉ có người nhà được thăm.”

Vừa rời Ngôn Cách bảo cô đừng chạy lung tung trên đường, e rằng sẽ có đại chiến trên xa lộ. Chân Ý biết họ vội về Thâm Thành nên nói: “Đến ngã tư đằng trước thì hai người vòng về đi, tôi đợi người đến đón.”

“Chị đã hẹn bạn đến đón rồi à?” Đường Vũ không an tâm.

“Ừ.” Chân Ý nói dối, nghĩ bụng tự bắt xe là được. Căn hộ của Ngôn Cách cách đây khá xa, Đường Vũ bọn họ lại không thuận đường, trên đường sẽ phải chạy qua bệnh viện, dễ đụng phải xe truy bắt của cảnh sát.

Chân Ý cảm ơn ý tốt của Đường Vũ rồi xuống xe đứng ở ven đường nhìn quanh. Thành phố K về đêm rục rờ hơn ban ngày. Cô nhớ tới lời Ngôn Cách, quyết định không bắt xe mà đi tàu điện ngầm cho an toàn. Vừa mới nhắc chân, một chiếc xe màu đen đơn giản mà đắt đỏ dừng trước mặt cô. Cửa xe hạ xuống, người đàn ông ngồi trong kính chắn gập đầu với cô: “Cô Chân.”

Đáy lòng Chân Ý phủ trong hơi ẩm, suýt nữa thì quên là Ngôn Cách bảo vệ cô như hình với bóng.

Chân Ý yên tâm lên xe. Người kia trông rất quen, thi thoảng xuất hiện bên cạnh Ngôn Cách. Anh ta sinh ra ở nhà họ Ngôn và lớn lên cùng Ngôn Cách.

“Anh là Tô Minh phải không?” Chân Ý lân la làm quen.

“Vâng.” Anh ta trả lời cứng nhắc, một giây sau nói, “Cô Chân, dạo gần đây bến tàu điện ngầm xảy ra vài vụ tai nạn sập thang cuốn, thỉnh thoảng còn xảy ra trộm cướp.”

Chân Ý hiểu ra, cười đáp: “Cảm ơn.”

Tô Minh không tỏ thái độ, mặt mày nghiêm nghị.

Xe ô tô dừng ở ngã tư. Phía trước nhấp nháy ánh đèn đỏ, vài chiếc xe cảnh sát đỗ ở đó. Đường đã bị chặn, xe cô không tài nào nhúc nhích. Rất nhiều người vây quanh theo dõi, cảnh sát đang giải tán đám đông. Tô Minh liếc nhìn, nói: “Đi đường Thiên Phụ.”

Chiếc xe chuyển hướng, Chân Ý quay lại nhìn về phía ngã tư đằng xa. Từng chiếc xe cảnh sát lao qua, đèn báo lập lòe như dòng sông chảy xuôi. Họ đang đuổi theo Biện Khiêm và Tư Côi à? Chân Ý lo lắng cực kỳ.

Xe đang chạy dọc tuyến đường chính, lúc sắp đến ngã tư thì nghe đoạn đường phía trước vọng về tiếng xe chạy rền vang cùng tiếng còi xe cảnh sát đến gần, Tô Minh lập tức phanh xe. Chân Ý chú ý đầu về phía trước, ngẩng lên thấy một chiếc xe màu đen với tay lái điêu luyện đang lách tránh rồi vượt đèn đỏ phóng vụt qua ngã tư phía trước, mang theo một chuỗi xe cảnh sát kéo dài mấy chục mét len lỏi gào rú phóng lên. Tốc độ nhanh đến nỗi Chân Ý không thể thấy rõ bóng người trong chiếc xe đầu tiên. Những chiếc xe đi cùng hướng với cô suýt nữa đụng vào vì không kịp phanh lại, chới với tấp vào ven đường, người trong xe hoảng hồn ló đầu ra nhìn quanh. Chân Ý sửng sò, khả năng lái xe của Biện Khiêm đâu có giỏi đến thế?

Tiếng còi cảnh sát xa dần, ngã đường yên ắng trở lại. Không ít chủ xe cầm di động chụp ảnh và gọi điện, Tô Minh lại không hề dừng xe mà lái qua ngã tư.

Nhưng Chân Ý thoáng thấy bất ổn, trong lòng dâng lên cảm giác lạ lùng khó tả. Biện Khiêm sẽ lái xe chạy như điên khắp cả thành phố ư? Cô tựa vào chiếc ghế mềm mại, ngẩn người nhìn bóng đèn chậm rãi lùi dần ngoài cánh cửa sổ. Bất thành linh, mắt cô vô tình lướt qua một chiếc taxi. Biển đèn hiển thị sáng chữ “Chờ khách”, trên xe chỉ có tài xế và một hành khách. Giữa bóng tối, hai người đều đội mũ lưỡi trai cùng kiểu. Quái lạ! Chân Ý nheo mắt lại.

Xe cô chuẩn bị chạy thẳng, còn chiếc xe kia lại định đi về hướng ngược dòng xe cảnh sát vừa mất hút. Ánh đèn đường lướt qua kính chắn gió, ngay lúc chiếc taxi rẽ trái, Chân Ý nhìn thấy cái cằm trắng nõn tuyệt đẹp dưới chiếc mũ lưỡi trai. Cô giật thót, suýt nữa bật dậy khỏi ghế ngồi: “Rẽ đi! Đuổi theo chiếc xe kia!”

Xe vừa đến giữa ngã tư, thấy bốn phía đều có xe, Tô Minh không dám hành động mù quáng. Chân Ý sốt ruột đến độ cao giọng: “Đi theo chiếc xe kia, bạn tốt nhất của tôi đang ở trên đó!” Dứt lời, cô mở cửa định xuống.

Tô Minh biến sắc, nói “giữ chặt” rồi dồn sức xoay tay lái, sườn xe quay ngoặt. Chân Ý không kịp phản ứng, lăn một vòng ở ghế sau. Ánh đèn giao thông xoay tít trong buồng xe.

Chiếc xe nhanh chóng rẽ ngoặt, vội vã đuổi theo chiếc taxi kia. Xe đang trước nhận thấy sự khác thường liền tăng tốc như bay. Chân Ý bình tĩnh gọi điện cho cảnh sát: “... Họ ở đoạn giao nhau giữa đường Quốc Vương và đường Hiền Tinh, chạy về phía đường Louis XIII...” Thế nhưng cảnh sát không thể đến ngay lập tức.

Không tới mấy phút, hai chiếc xe đã lao như bay tới đoạn cuối của tuyến đường chính. Mấy bận suýt nữa va phải xe chạy xung quanh, nhưng tinh thần của Tô Minh cực vững, đánh lái điêu luyện, vượt qua nguy hiểm hết lần này đến lần khác. Ngã ba càng lúc càng gần, Chân Ý nhìn màu xanh đêm ngược trên cột đèn giao thông, hoảng hốt nói: “Anh ấy sẽ rẽ trái lúc đèn chuyển màu!”

Lời chưa dứt thì đèn giao thông đã chuyển sang màu vàng, chiếc taxi vội băng qua đường không hề giảm tốc độ. Tô Minh cũng không chịu yếu thế, nhìn chằm chằm đèn chỉ thị rồi nhấn ga lao qua ngã ba ngay lúc đèn vừa chuyển sang màu đỏ.

Xe bên đường va chạm, vô số đèn xe lượn vòng giữa không trung, khiến người ta hoa mắt. Chân Ý nghiêng trái ngã phải, đầu óc văng vật cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc. Chiếc xe hướng về Cửu Giang, nơi đó gần ngoài ô nên khá vắng vẻ, đường xá về đêm không một bóng người, chỉ có hai chiếc xe gào rú truy đuổi. Tô Minh nhìn đăm đăm chiếc taxi phía trước về tràn đầy tự tin: “Chiếc xe kia không gắng gượng được bao lâu nữa đâu.”

Chưa dứt lời, chiếc taxi đã rẽ gấp, chạy vào con ngõ nhỏ. Tô Minh bất ngờ, vội vàng phanh gấp. Xe họ khá lớn nên bị giới hạn lưu hành trên một số con đường, chiếc taxi lập tức biến mất trong đêm. Tô Minh đuổi theo sát nút nên

không bị bỏ lại bao lâu. Xe họ chạy ra đã thấy chiếc taxi dừng ven đường, sườn xe chòng chát dấu vết va chạm suốt cả quãng đường. Mặc dù trời đã tối mịt, nhưng Chân Ý vẫn thấy rõ hai người kia. Biện Khiêm cao cao đưa tay kéo Tư Côi biến mất ở cửa bến tàu điện ngầm trống vắng. Cô không đợi xe dừng hẳn đã mở cửa đuổi theo.

Gần mười một giờ tối, bến tàu điện ngầm trống trải và tĩnh lặng, không có một hành khách. Chân Ý nhìn đồng hồ treo tường, thậm cảm thán vì Biện Khiêm đã tính trước giờ tàu điện ngầm xuất phát trong lúc vòng vèo qua khắp ngã đường khi nãy. Cô chạy xuống thang cuốn, nhưng Biện Khiêm và Tư Côi đã đi vào bến và xuống tầng dưới. Chân Ý không kịp mua vé, đành chống tay nhảy qua máy soát vé, nhưng tiếc rằng thẻ lực của cô chưa trở về trạng thái trước lúc bị thương nên chân bị vướng. Ống quần kẹt lại ở máy khiến cô ngã sầm xuống đất. Cô phớt lờ cơn đau, gượng dậy dốc sức chạy về phía trước. Người bán vé và bảo vệ đuổi theo, hét “Đừng trốn vé!”

Tiếng la hét lập tức vang vọng khắp bến tàu sáng ngời và trống trải giữa đêm thâu. Chân Ý chạy xuống thang cuốn nhưng lại chậm một bước, Biện Khiêm và Tư Côi đã lên tàu. Cửa tàu kêu “tít tít” chuẩn bị khép lại. Chân Ý kinh hãi gọi: “Tư Côi!” Cô cắn răng dốc hết sức lực rảo nhanh bước chân, xông lên chiếc tàu điện ngầm đang khép cửa. Cánh cửa đóng lại, cô bỏ nhào xuống sàn, cú ngã thật quá sức với thân thể vừa mới hồi phục của cô.

Nghe phía sau có tiếng người đụng vào cửa, Chân Ý quay lại thì thấy Tô Minh đang cực kỳ hoảng loạn, đập cửa la hét gì đó, người bán vé cũng chạy theo phía sau. Tô Minh đập mấy phát, ngó quanh quất rồi cầm chiếc bình cứu hỏa trên tường nện vào cửa. Tiếng ầm ầm ghê rợn vang dội giữa khoang tàu điện ngầm, nhưng con tàu đã nhanh chóng vụt đi, anh ta đuổi tiếp như điên tằm mấy chục mét thì đành bất lực nhìn theo. Con tàu đã chạy vào đường hầm.

Khoang tàu trống rỗng. Giờ đã quá muộn, lại gần bến cuối nên không còn hành khách nào khác. Chân Ý ngẩng đầu lên. Biện Khiêm đứng cách cô tầm hai ba mét, tay ôm Tư Côi, hờ hững nhìn cô. Tư Côi khép mắt, lựa vào lòng anh không chút biểu cảm. Chân Ý đã từng gặp rất nhiều tội phạm, không ít kẻ biến thái, có kẻ âm u tàn bạo, có kẻ kiêu ngạo tự tin. Nhưng Biện Khiêm khác hẳn, trong muôn vàn người cô gặp suốt tám năm qua, anh lại là người bình đạm chừng mực, ôn hòa không hề lộ sự sắc bén.

Chân Ý bỗng dung muốn khóc vì không thể tin nổi bộ mặt ẩn giấu của anh. Sự phản bội trong tình thân không hề kém tình yêu, tim quặn đau như mất máu, nhưng cô vẫn gượng gượng nuốt trôi nước mắt, chậm rãi đứng dậy, chỉ nhìn Tư Côi: “Câu thế nào rồi?”

Nước mắt còn vương trên khuôn mặt tái nhợt của Tư Côi, không biết bị soát người hay thế nào mà quần áo rất xộc xệch. Tư Côi ngược mắt nhìn cô, không đáp. Trái tim Chân Ý nguội lạnh.

“Cô ấy không sao đâu, anh phải đưa cô ấy đi.” Dứt lời, Biện Khiêm cúi xuống ngậm lấy môi Tư Côi, mút rất sâu và mãnh liệt.

Sống lưng Chân Ý lạnh toát. Hôn xong, Biện Khiêm ngẩng lên nhìn Chân Ý vẻ thờ ơ: “Tiểu Ý, em đừng nhúng tay vào chuyện này.”

Anh ôn hòa thân thiết đến vậy khiến Chân Ý bàng hoàng, nhớ lại hồi cô học luật, anh đã liên hệ với giáo sư hướng dẫn và tiền bối trong giới chỉ bảo cho cô. Khi đi làm ở văn phòng của anh, cô ngạo nghễ đến nỗi không có vụ án liên muốn đến trễ về sớm, chạy ra ngoài chơi suốt ngày.

“Anh Biện Khiêm, tại sao vậy?”

“Xét về ý nghĩa nào đó, những việc anh làm là đúng đắn.” Một câu ngắn gọn, không muốn giải thích nhiều, “Tiểu Ý, bây giờ em sống tốt hơn mong đợi ban đầu.”

Chân Ý cảm thấy bất lực.

Tàu điện ngầm lao vun vút, biển quảng cáo sắc sỡ trong đường hầm như đèn kéo quân rực rỡ, là quảng cáo công ích mừng năm mới với các minh tinh ăn mặc tươi sáng đang gửi lời chúc năm mới vui vẻ.

“Anh chạy không thoát đâu.” Chân Ý sắc mặt tái nhợt, nói, “Cảnh sát sẽ nhanh chóng chặn lối ra tiếp theo.”

Biển quảng cáo trong đường hầm tối đen biến mất, thay vào đó là cảnh đêm phồn hoa lộng lẫy lơ lửng trên mặt biển của thành phố K, mọi sắc thái hòa vào ánh nước thành vùng ảnh ngược.

Chân Ý sững sốt, đột nhiên nhớ ra bên cuối của chuyến tàu này đặt tại cầu treo trên biển. Chưa đến một phút rưỡi, tàu đã đến điểm cuối. Cánh cửa vừa mở, gió biển lạnh giá gào thét ủa vào. Biện Khiêm dắt Tư Côi ra ngoài, Chân Ý xông lên dang tay ngăn cản: “Hai người không được đi.”

Biện Khiêm không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm như trời đêm tĩnh mịch. Chân Ý sợ hãi trước ánh nhìn ấy, lòng thấy khó hiểu, không biết bởi gió biển hay vì ánh mắt của anh mà lưng cô lạnh toát. Biện Khiêm khẽ nói gì đó nhưng cô không nghe rõ. Ngay sau đó, anh giơ tay lên dao động trước mặt cô. Và rồi Chân Ý thất thần, càng thêm mù mờ.

Biện Khiêm hơi cau mày, lấy làm lạ, vậy mà lại không thể thôi miên cô. Anh cup mắt suy nghĩ chốc lát liền lập tức hiểu ra. Anh phớt lờ Chân Ý, cứ thế đẩy cô ra, đi tới bên cầu. Chân Ý vẫn chưa khỏe hẳn nên không có sức lực ngăn cản. Bên tàu điện ngầm vắng tanh, đèn trên cầu sáng tỏ, mặt biển sâu thẳm tịch mịch, chập chùng con sóng. Cách vịnh là cảng Elizabeth sầm uất. Người người

chờ đợi đếm ngược tới năm mới trong hân hoan rộn rã. Trên tòa nhà văn phòng cao vút tới tầng mây, chữ “Happy new year” đủ mọi sắc màu lấp lánh như sao.

Biện Khiêm đi về phía đó thế nào được? Bên cuối đặt ở tầng hai của chiếc cầu hai tầng, rất gần mặt nước. Chân Ý đột nhiên nghĩ đến, Biện Khiêm không định ra khỏi bên tày mà đi thẳng xuống trụ cầu theo thang thoát hiểm, hẳn anh đã chuẩn bị phương tiện trên biển. Chân Ý đoán được đại khái quá trình. Cảnh sát lập bẫy, định thông báo tin tức giả để dụ Biện Khiêm đến bệnh viện gặp Tư Côi, sau đó giăng lưới chờ bắt anh. Người đầu tiên giống Biện Khiêm xuất hiện thu hút sự chú ý của cảnh sát rồi dụ họ truy đuổi suốt chặng đường, trong khi Biện Khiêm đã thật sự bắt Tư Côi đi. Anh lái một chiếc taxi không gây chú ý, ngồi tàu điện ngầm rồi đón thuyền rời khỏi, như thế thì ai nghĩ được cách chạy trốn kỳ lạ này chứ?

Chân Ý thấy Biện Khiêm ôm Tư Côi sắp đi tới bên cầu, thậm chí trông thấy một loạt họng súng màu đen ngoài lan can, ở đó là những người ẩn nấp chờ rời đi cùng Biện Khiêm. Dù sợ hãi, nhưng trong phút chốc, cô không thể nghĩ được gì khác, bèn nắm chiếc búa an toàn bên cửa kính, đập vào đầu Biện Khiêm. Anh ta lao đảo, đau đớn ôm gáy, buông lỏng tay làm Tư Côi ngã xuống đất. Chân Ý lập tức xông tới đỡ Tư Côi, kéo sang một bên.

Nhưng người Tư Côi mềm oặt, Chân Ý không đỡ cô ấy đứng dậy được.

“Nằm trên giường lâu quá, không nhúc nhích nổi nữa.” Tư Côi khó nhọc cất tiếng. Cô vốn bị thương, lại nằm lâu chưa tập vật lý trị liệu đã xuống giường nên nhất thời không thể cử động bình thường.

“Cậu muốn đi cùng anh ấy ư?” Chân Ý nhìn Tư Côi, nóng lòng đến nỗi toàn thân run rẩy, “A Tư, cậu nhìn tớ đi, cậu muốn đi cùng anh ấy ư?”

Tư Côi mỉm cười, sắc mặt tái nhợt: “Lúc người đầu tiên xuất hiện, tớ đã biết không phải anh ấy rồi, nhưng tớ muốn một mình hỏi anh ấy nên đã để mọi người đuổi theo. Khi anh ấy đến, tớ muốn bóp cò, trong lòng thật sự muốn nổ súng bắt người. Nhưng mà...” Cô cố gắng cong khóe môi, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Chân Ý đau lòng trào nước mắt: “Đừng nói nữa, A Tư. Cậu đừng nói nữa.”

Chân Ý biết Tư Côi không đành lòng. Giả bộ ngủ lâu như vậy chỉ vì không muốn tỉnh dậy đối mặt. Nhưng sau lúc đấu tranh nội tâm, cô vẫn đưa ra sự lựa chọn chính xác. Cô tưởng mình rất kiên cường, song người đàn ông này đã mạo hiểm đến bệnh viện để ở bên cô, chăm sóc cô, hôn cô. Khi nghe cáo phó của cô, anh lường được đó là cạm bẫy, vậy mà vì muốn xác nhận tình trạng của cô, anh vẫn một mình dấn thân vào nguy hiểm. Lúc anh nghiêng người vuốt ve cô, cô bỗng nhảy phắt dậy, giơ súng ngắm bắn. Nhưng rồi anh từng bước đến gần, cô đau lòng rơi lệ, tay run lẩy bẩy. Vào thời khắc ấy, cô hiểu mình không nổ súng.

“Chân Ý, cảm ơn cậu đã đuổi theo cứu tớ. Tớ không muốn đi cùng anh ấy, đương nhiên là không muốn.” Giọng Tư Côi yếu ớt như tấm lụa, nhưng lời lại kiên định như sắt. Chân Ý ngạc nhiên và cảm động, đau đớn cõi lòng, ôm chặt lấy Tư Côi: “Không đi, tớ không cho cậu đi. Cảnh sát đến rồi, cậu yên tâm, cảnh sát...” Bỗng im bật. Cô nghe thấy tiếng mở chốt an toàn lạnh lạnh giữa gió biển thét gào.

Lưng Chân Ý lạnh run, cô quay đầu đối diện với họng súng đen ngòm. Mặt Biện Khiêm lạnh lùng: “Tiểu Ý, giao cô ấy cho anh.”

“Anh sẽ không giết em.”

“Anh sẽ không giết em. Nhưng nếu em tiếp tục cản trở, anh sẽ bắn lên chân em hai cái lỗ. Như vậy, anh sẽ thuận lợi rời đi, còn em phải nằm đây với thương tích đầy mình. Cuối cùng, thằng nhãi yêu em sẽ đau lòng và kẻ đuổi đến bến tàu điện ngầm sẽ chìm sâu vào áy náy.”

Không hổ là người học tâm lý, hai ba câu nói của anh đã chạm vào điểm yếu của Chân Ý, khiến cô sững sờ vài giây. Biện Khiêm bước tới, nện báng súng vào sau đầu cô. Trước mắt Chân Ý bỗng tối sầm, cô khụy người xuống. Anh nhanh chóng ôm eo Tư Côi, kéo cô ấy vào lòng.

Chân Ý ôm cái gáy đang đau dữ dội, nằm dưới đất gọi với theo: “Tư Côi không muốn đi cùng anh, anh phá hủy tình yêu và cuộc đời của cậu ấy, cậu ấy sẽ hận anh. Cậu ấy muốn bắt đầu cuộc sống mới chứ không phải cùng anh trở về MSP.”

“Anh muốn đưa cô ấy thể nghiệm cuộc đời mới.” Biện Khiêm dừng bước, ngoảnh lại nhìn Chân Ý, “Nếu cô ấy không yêu anh, muốn bắt đầu cuộc sống mới không có anh thì sao lại bằng lòng sinh con cho anh chứ?”

Chân Ý giật thót, nhìn về bụng Tư Côi. Gió biển làm áo cô ấy dán sát vào người, không thấy quá rõ, nhưng quả thật đã hơi phồng lên.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Biện Khiêm chậm rãi lướt đến bụng Tư Côi, nói: “Cô ấy bị thương nặng như vậy mà nó vẫn an toàn, chứng tỏ nó là kỳ tích.” Anh cúi đầu kề sát mặt Tư Côi: “A Tư, tin anh, mọi thứ của hiện tại rồi sẽ thay đổi.”

Tư Côi lắc đầu, ra sức đẩy khiến bản thân suýt ngã xuống. Biện Khiêm hoảng hốt, lập tức kéo cô lại, không ngờ Chân Ý nhanh tay ôm lấy Tư Côi trước anh ta rồi ngã xuống đất. May mà Tư Côi ngã lên người Chân Ý nên không bị thương. Đầu Chân Ý đập lên nền xi măng, xây xẩm mặt mày.

Đúng lúc ấy, tiếng súng vang dội một nửa đoạn cầu. Hàng hà cảnh sát cùng vô số khẩu súng nhắm vào Biện Khiêm. Lần đầu tiên Chân Ý cảm thấy tốc độ của cảnh sát lại nhanh đến vậy. Lính đánh thuê ẩn mình ngoài lan can cũng đồng loạt đứng dậy, nâng súng chĩa vào cảnh sát, tạo thành thế giằng co. Biện Khiêm phản ứng nhanh hơn, một tay ôm Tư Côi, một tay nhắc Chân Ý dậy, bốp

chặt cổ cô rồi giáng súng lên đầu cô. Trong tiềm thức, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy Tư Côi làm con tin mà chỉ có Chân Ý. Cô bị anh bóp nghẹt, hít thở khó khăn, nòng súng lạnh băng giáng lên huyết thái dương. Hai bên bị ép sát sao khiến cô bất đầu hoảng hốt, và sâu thẳm là nỗi đau trong lòng. Nước mắt tuôn rơi dữ dội, nhưng giữa thế giới mịt mù bọt nước, cô trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cảnh sát dàn hàng, hoặc đứng hoặc ngồi. Ngôn Cách mặc chiếc áo khoác màu trắng, hai tay rảnh rỗi chậm rãi đi ra từ đám người. Tim Chân Ý thót lên cổ họng. Sau Biện Khiêm là hàng loạt họng súng, chẳng may bóp cò làm Ngôn Cách bị thương thì phải làm sao đây?

“Biện Khiêm.” Ngôn Cách không nhìn Chân Ý, chậm rãi tới gần, “Bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của Tư Côi không tốt, anh đưa cô ấy đi theo đường biên chòng chành có thể khiến cô ấy sảy thai.”

Một câu nói chạm vào điểm yếu của Biện Khiêm. Sức lực trên cổ họng Chân Ý voi bớt giúp cô hít thở dễ hơn. Thế nhưng Biện Khiêm cười lạnh nhạt: “Chúng tôi đi máy bay trực thăng.”

“Ồ.” Ngôn Cách chậm rãi nói, “Xem ra tôi nay phải có trận thương vong rồi.”

Lời này khiến Biện Khiêm hơi khựng lại. Anh không sợ phải giao chiến, nhưng lại lo Tư Côi trở thành người bị thương. Biện Khiêm lẳng lặng liếc nhìn Tư Côi bên cạnh, sắc mặt cô nhợt nhạt, trông yếu ớt vô cùng. Anh vốn không muốn bắt cóc Chân Ý nhưng xem ra bây giờ không được rồi.

Biện Khiêm kéo Chân Ý lùi về sau một bước, lơ đãng hỏi Ngôn Cách: “Sao lại nghi ngờ tôi?”

“Người gọi điện là người bên cạnh Chân Ý, lần thôi miên nhảy lầu cuối cùng là Thôi Phi, sau đó mọi chuyện đã thay đổi. Kẻ đứng sau không hề thay đổi hình thức gây án mà chỉ giao trách nhiệm thanh trừ vật thí nghiệm cho Hoài Sinh, còn bản thân thì không nhúng tay. Bởi lẽ cuộc sống của anh ta đã có thay đổi. Khi ấy, người bên cạnh Chân Ý không có gì thay đổi lớn, ngoại trừ anh và Tư Côi.” Mắt Ngôn Cách sâu hơn, nói, “Một người không còn độc thân thì làm việc sẽ không thuận tiện. Hoặc có lẽ vì tình yêu nên đã nảy sinh biến chuyển. Chỉ có cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án này mới có thể bắt chước cách thức gây án của kẻ vệ đạo. Những cảnh sát khác không có qua lại với Chân Ý, trừ Tư Côi. Anh thì đã vào Cục Cảnh sát làm việc, biết tin tức nội bộ vốn không khó khăn. Vậy nên chỉ có thể là hai người.”

Biện Khiêm cười thản nhiên: “Xem ra anh nghi ngờ tất cả mọi người, thậm chí A Tư.”

“Anh biết tâm lý học chuyên nghiệp và thuật thôi miên, nắm rõ nội bộ cảnh sát như lòng bàn tay, có IQ cao cùng khả năng khống chế và thực thi.” Ngôn

Cách dừng lại, giữa màn đêm mắt anh càng đen hơn. Anh đắn đo gì đó, cuối cùng vẫn nói, “Lúc đầu anh nhận lời cảnh sát Tư chỉ đơn giản vì cô ấy là cảnh sát và là bạn thân nhất của Chân Ý. Xét cho cùng, khi Chân Ý đầy đủ thực lực, cô ấy sẽ không ở lại văn phòng luật của anh nữa, nên chỉ khi tiếp xúc với tuyến đầu của vụ kiện, anh mới có thể tiếp tục sắp xếp hướng đi cho cô ấy.”

Tư Côi cúi đầu rử mi, không thấy rõ biểu cảm. Nhưng lời này đã kích thích Biện Khiêm vốn luôn dửng dưng, lực tay trên cổ Chân Ý siết chặt thêm.

“Nhưng anh đã yêu cảnh sát Tư. Bởi vì yêu cô ấy nên anh không muốn đích thân ra tay mà giao nhiệm vụ cho người khác. Vì vậy, anh nóng lòng cứu Lê Hữu ra để anh ta chịu trách nhiệm.”

“Anh biết quan hệ của tôi và Lê Hữu?”

“Đúng. Hai người rất thân thiết, thân thiết đến độ một bên tình nguyện bị nhốt cũng không phản bội để người kia được tự do, thân thiết đến mức dù người kia nghiêm khắc thi hành kế hoạch thì cũng không phản bội. Giống như cặp anh em trong Người gôi. Người gôi không chỉ là nghi thức của Hoài Sinh, mà còn là nghi thức của anh.”

Ngôn Cách đi tới chỗ cách Biện Khiêm ba, bốn mét rồi dừng lại. “Hồi bé, bố anh bị bỏ tù, mẹ chạy theo kẻ thù. Anh và anh trai sống nương tựa lẫn nhau, nhưng rồi anh trai chết ngoài ý muốn. Cái chết của anh ấy không để lại dấu vết mà chỉ là lời của một mình anh. Không lâu sau khi ra đời, Lê Hữu đã phẫu thuật ghép tim, chúng tôi không tìm được bệnh án của Lê Hữu, nhưng lại tìm được chữ ký của người giám hộ, vừa hay đó là bố anh, Dĩ nhiên, bố anh đã sửa tên nên các đặc công đã phải tốn rất nhiều công sức để điều tra.”

Biện Khiêm hơi nhướn mày: “Anh đã điều tra ra rồi. Tôi vốn định lần sau mới cứu Lê Hữu, nhưng bây giờ...” Anh gí súng vào đầu Chân Ý, “Phải trao đổi thôi.”

“Anh không giết Chân Ý đâu.” Giờ phút này, Ngôn Cách lý trí đến gần như ác nghiệt, dưới ánh đèn màu trắng sáng ngời, khuôn mặt trắng trẻo của anh không còn màu máu, “Bởi vì cô ấy là vật thí nghiệm hoàn mỹ. Lần trước bắt cóc Chân Ý là để tiến hành bước thí nghiệm cuối cùng nhằm thử thách cô ấy. Nếu bị Chân Tâm đánh bại, cô ấy sẽ bị giết như Tống Y, Đường Thường và Thôi Phi. Nếu cô ấy chiến thắng Chân Tâm, cô ấy sẽ được trả tự do như An Dao. Sự thật chứng minh rằng cô ấy là kết quả hoàn mỹ. Nếu hôm ấy Hoài Sinh cứu được Lê Hữu, lúc lên thuyền máy rời đi, anh ta sẽ để Chân Ý ở lại bến tàu theo mệnh lệnh của anh.”

Chân Ý sợ hãi túa mồ hôi lạnh. Sự kiên trì bằng cả tính mạng đã cứu sống cô.

Biện Khiêm tiếp tục im lặng, Ngôn Cách lại nói đúng. Nếu vậy thì tất cả vật thí nghiệm đều đã có kết quả cuối cùng. Hoài Sinh và Lê Hữu sẽ biến mất, còn

Biện Khiêm sẽ tiếp tục sống cuộc sống bình thường mà không bị bất cứ ai nghi ngờ. Đáng tiếc đã bị Tư Côi phát hiện ra đầu mối.

“Cảnh sát Tư không muốn đi theo anh, anh có suy nghĩ cho cảm nhận của cô ấy không?” Ngôn Cách hỏi, “Cô ấy không chấp nhận niềm tin của anh.”

“Niềm tin?” Biện Khiêm cười dừng dừng, “Niềm tin gì?”

“Niềm tin của thành viên MSP.” Gió biển thổi phát phơ mái tóc ngắn của Ngôn Cách, phía sau bóng dáng màu trắng cao ráo vào lạnh lùng ấy là cảnh Elizabeth rực rỡ sắc màu, “Các anh kiên trì theo đuổi thứ khoa học cổ điển, nguyên sinh và không lai tạp. Đồng thời, các anh cho rằng mình làm tất cả là vì khoa học, chỉ cần mục đích thuần túy, hi sinh cá nhân ở phạm vi nhỏ là việc không đáng bận tâm.”

Biện Khiêm hơi nheo mắt lại, khóe môi nở nụ cười tự tin: “Đúng. Chính là như vậy. Tôi đã gặp rất nhiều nhà khoa học cả đời giữ lòng trong sáng, không màng danh lợi, mà chỉ muốn tìm tòi, khám phá để vượt qua tri thức và giới hạn của con người trong mọi lĩnh vực. Cũng như tổ chức MSP, luôn tìm hiểu tất cả mọi thứ về tinh thần con người. Tinh thần vốn là lĩnh vực thâm sâu vĩ đại và rộng lớn vô biên. Đột phá giới hạn tinh thần của loài người, không ngừng theo đuổi tiến bộ và phát triển, khám phá tiềm năng, mài giũa ý chí thì loài người mới có thể thực sự nhảy vọt và phát triển được.” Anh không phải là người đào tạo nhiệt huyết, nhưng lời nói ra bình ôn và thông thả, toát lên vẻ khiêm tốn từ trong nội tâm, nhỏ bé và kính cẩn như con người trước tự nhiên và chân lý. “Thí nghiệm và số liệu của mỗi tổ chức sẽ được gửi lại cho nhà khoa học. Họ cập nhật số liệu và tiến hành cải thiện phương pháp. Nghiên cứu hành vi và tâm lý của những người khác nhau sẽ rút ra được quy luật, sau đó phản hồi cho xã hội, để loài người căn cứ vào kết quả của thí nghiệm mà xem xét hoàn cảnh và bản thân, từ đó nâng cao chính mình.”

Ví dụ đơn giản nhất là đứa trẻ của gia đình ly hôn thường dễ sản sinh vấn đề tâm lý. Điều này nhắc nhở các cặp đôi phải thận trọng khi kết hôn, nuôi con dưỡng cái và ly hôn.

Ngôn Cách lắng nghe nhưng không đưa ra bất cứ bình luận nào. Trước kia, anh cho rằng tổ chức của Lệ Hữu dùng thuốc để gây bệnh tâm thần, về sau phát hiện ra nhánh rắn cạp nong đôi của MSP, mục đích họ dùng thuốc kích phát bệnh tâm thần là để nghiên cứu các loại thuốc chữa bệnh tâm thần theo hướng ngược lại, đồng thời phát triển mức độ tư duy của con người. Từ đó giúp mỗi một nhân cách của người đa nhân cách đều có khả năng siêu phàm ở một lĩnh vực nào đó.

Lời Biện Khiêm nói khiến cả thế giới yên ắng đến độ chỉ còn tiếng gió: “Khôn sống mong chết. Tinh thần và tư tưởng không có sức cạnh tranh sẽ bị loại bỏ như gen. Lịch sử luôn là vậy, vì sự tiến bộ và phát triển của toàn thể, hi sinh phần nhỏ là điều tất yếu. Đây chính là quy luật của lịch sử loài người. Như

tổ thí nghiệm cô nhi viện, chúng tôi đã có số liệu thí nghiệm hoàn mỹ, chúng sẽ đem lại hạnh phúc cho nhiều người. Có vài người tâm thường phải hi sinh, nhưng cũng có người lột xác hoàn mỹ và trở thành tinh anh ưu tú.”

Chân Ý biết mình là một trong những người lột xác hoàn mỹ mà anh nói, cô không biết tất cả những gì mình có ngày hôm nay có phải nhờ thí nghiệm này thúc đẩy không. Nhưng có thể khẳng định, nếu không có thí nghiệm này thì cô sẽ không như ngày hôm nay. Có lẽ tốt hơn, có lẽ tệ hơn. Biện Khiêm nhã nhặn chùng mực, nói lời ôn hòa, không mang sự áp đặt và trách móc nặng nề, nhưng lại khiến ai cũng rối rắm khó hiểu, hoang mang dao động.

“Nhưng...” Chất giọng thanh khiết của Ngôn Cách kéo tất cả trở lại, “Đây không phải niềm tin của cảnh sát Tư. Niềm tin của cô ấy và luật sư Chân là niềm tin bình thường nhất nhưng kiên định nhất của mỗi một người bảo vệ chính nghĩa: bảo vệ từng người dân bé nhỏ, không hi sinh lợi ích và tính mạng của cá thể. Không đem tính mạng ra so sánh, cũng không đem tính mạng ra làm phép toán. Vì một người, có thể đối chọi với đám đông đại biểu cho quyền lực.”

Biện Khiêm sững sốt.

Ngôn Cách đứng thẳng tắp trong cơn gió đêm. Thế giới này ồn ã và nhộn nhịp, mê say và thối nát, riêng anh sáng suốt, không vương bụi trần. “Niềm tin của cô ấy trái ngược với anh, chính vì vậy mà cô ấy mới chủ động đưa ra kế hoạch bắt anh.”

Biện Khiêm thảng thốt. Và khoảnh khắc ấy, Tư Côi vốn mềm oặt dưới đất đột nhiên đứng dậy, thần tốc rút khẩu súng dự bị của Biện Khiêm gi lên đầu anh, tay kia bẻ ngoặt tay phải của anh. Chân Ý thoát khỏi kim kẹp, ngã nhào xuống đất, vội bò bằng cả tay lẫn chân đến cạnh Ngôn Cách, ôm lấy chân anh. Ngôn Cách cúi đầu liếc nhìn cô gái ngồi bên chân với nước mắt chan hòa như con mèo mướp. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, trái tim buông lỏng phần nào.

Tư Côi gi súng vào đầu Biện Khiêm, toàn bộ súng sau lưng Biện Khiêm liền nhắm vào Tư Côi. Biện Khiêm nâng tay lên, vỏ súng dao động trên ngón trỏ của anh. Khuôn mặt thanh tú vẫn ung dung, mỉm cười với Tư Côi: “Em muốn giết anh à?”

“Em muốn bắt anh. Bác sĩ Ngôn nói rất đúng, vì vậy em mới muốn tận tay bắt anh.” Tư Côi vẫn cong khóe môi, mái tóc ngắn của cô tự do bay múa trong làn gió biển, “Đầu tiên là để cảnh sát truy đuổi tên giả dạng khắp thành phố vì không muốn nổ súng ở bệnh viện, sau đó để một mình em bị anh dẫn lên cầu là vì không muốn gây chiến ở nơi giao thông đông đúc, tổn thương người dân vô can.”

Nụ cười trên mặt Biện Khiêm vui dần từng chút rồi tan biến hẳn. Ánh mắt anh sâu thẳm u ám, nhìn cô đăm đăm hồi lâu, gằn từng chữ: “Yếu ớt suốt chặng đường là giả bộ? Lúc ở bệnh viện không nở bắn anh cũng là giả sao?”

“Phải. Vì lo rằng bắn anh sẽ khiến thuộc hạ đóng quân ở xung quanh nổ súng vào bệnh viện. Nhóm cảnh sát rời đi đầu tiên cũng được lập kế hoạch từ trước. Em hiểu rõ chắc chắn anh sẽ có sự chuẩn bị này. Vì thế, em đã trưng kế tựu kế để anh gỡ bỏ phòng bị mà dẫn em đến nơi anh dự định khởi hành.” Cùng lúc đó, đội đặc cảnh thực sự sẽ âm thầm theo đuổi.

Chân Ý ngỡ ngác, thảo nào cảnh sát nhanh như vậy! Nhìn gò má dưới làn tóc bay múa cùng tư thế giơ súng và cố gắng nhẫn tâm của Tư Côi, lòng cô đau thắt lại. Biện Khiêm lấy lại vẻ lạnh nhạt, nói: “Nổ súng đi.” Anh buông lời thách thừng, “Muốn bắt anh về là chuyện không thể nào, nên hãy một phát bắn chết anh đi.”

Tay Tư Côi giơ thẳng tắp nhưng không nhúc nhích. Họng súng của đội đặc cảnh và lính đánh thuê đang đối nghịch nhau, không một động tĩnh. Gió biển lớn dần, cảng Elizabeth đàng xa rực rỡ pháo hoa. Trong bóng đêm tăm tối, Tư Côi cười vẻ bi thương, nụ cười tuôn rơi nước mắt: “A Khiêm, em yêu anh, rất rất yêu. Nhưng em không thể vì tình yêu mà từ bỏ niềm tin đối với chính nghĩa được. Em không phải là nhà triết học, không biết chúng ta ai đúng ai sai, nhưng rõ ràng hai ta hoàn toàn trái ngược. Em tuyệt đối không thể nhập bọn cùng anh. Không chỉ vậy mà cả đời này em sẽ vẫn dốc sức chống lại niềm tin của anh.”

Mắt Biện Khiêm tối sầm, lóe lên nỗi đau thấu xương tủy. Tư Côi nén nước mắt, giơ tay lên mở chốt. Chân Ý giật mình khi thấy súng của lính đánh thuê chĩa thẳng vào Tư Côi. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Biện Khiêm bỗng xoay người, tóm lấy súng của Tư Côi rồi xoay người cô lại. Khẩu súng trên tay phải của anh vòng quanh ngón trỏ, cầm lại vững vàng chĩa vào hông cô. Cô nhấn cò súng theo phản xạ có điều kiện, nhưng không vang tiếng. Không có đạn! Tư Côi hoảng hồn, Biện Khiêm cúi đầu kề sát tai cô: “Cảnh sát xuất hiện nhanh vậy, anh sẽ không ngờ tới ư?” Tay phải giơ lên, bỗng xuất hiện một băng đạn màu đen.

Anh kiên quyết nói: “A Tư, anh tha thứ cho hành động vừa rồi của em. Chúng ta rời khỏi đây đi.”

Nói đoạn anh giữ lấy Tư Côi, muốn ôm cô nhảy qua lan can. Chân Ý cuống lên, nhưng Ngôn Cách chỉ lẳng lặng nhìn theo mà không có lời nói cử chỉ nào muốn ngăn trở. Sự náo nhiệt nơi cảng xa theo gió bay đến, ánh đèn rực rỡ dường như cũng theo cùng, lóe sáng trên mặt Biện Khiêm. Không ai chú ý, nhưng Tư Côi bỗng thấy kinh hoàng. Cô biết rõ khi này Ngôn Cách chỉ kéo dài thời gian, chờ tay súng bắn tia tiếp cận theo đường biển giữa đêm. Tay súng bắn tia ở trong tối, họ ở ngoài sáng.

Tư Côi sững người, mở căng hai mắt nhìn chằm chằm điềm đỏ chiếu vào lưng Biện Khiêm. Trong tích tắc, cô quên đi tất cả suy nghĩ và sự kiên định của mình, dốc hết sức lực đẩy anh ra: “A Khiêm!

Ngôn Cách bỗng ngòì thụp xuống ôm lấy Chân Ý vào lòng rồi ngã nhào xuống đất, dùng cả người bảo vệ cô kín kẽ. Chân Ý bất ngờ, còn chưa hiểu ra đã

nghe thấy tiếng súng kêu “chú”, ngay sau đó là hàng loạt tiếng súng nối nhau vang lên. Tim cô như ngừng đập, thảng thốt lạnh cả người, “Ngôn Cách!”

“Anh không sao.” Anh lập tức trả lời cô. Ngay sau đó, mạnh mẽ lặp lại một lần, “Chân Ý, anh không sao.”

Cô ngẩng đầu muốn nhìn nhưng đôi mắt đã được che lại dưới bàn tay dày rộng dịu dàng, mang hương thơm thoang thoảng của anh. Qua vòng tay bảo vệ của anh cô mơ màng trông thấy rừng súng mưa đạn ngoài kia. Không có tiếng súng quy mô lớn mà chỉ có mấy tiếng “chú chú” vang lên, chưa được mười mấy giây đã biến mất. Chân Ý vẫn còn sợ hãi, cô ngã về phía trước, liếc thấy Tư Côi đẩy Biện Khiêm ra. Cô lập tức giãy khỏi vòng tay của Ngôn Cách, tập trung nhìn lại thì lính đánh thuê đã biến mất, Tư Côi không gặp nguy hiểm.

Thế giới trong đêm tĩnh lặng, chỉ còn gió biển thét gào hòa cùng tiếng nước nở tan nát cõi lòng của người con gái. Tư Côi được Biện Khiêm nhanh nhẹn ôm vào lòng, cô ngẩng đầu kê sát cổ Biện Khiêm bật ra tiếng khóc nghẹn ngào, bả vai run lẩy bẩy. Biện Khiêm không lên tiếng, chỉ ôm siết lấy Tư Côi. Dưới ánh đèn sáng ngời, mặt anh thanh tú và khắc sâu, đôi môi tái nhợt nở nụ cười nhạt, nói câu gì đó bên tai Tư Côi. Tiếng gió quá lớn, chỉ mình Tư Côi nghe thấy. Cô ngơ ngẩn, ngừng khóc như thể bất động. Cuối cùng, anh lẳng lặng và yếu ớt cúi đầu xuống, đôi môi chậm rãi lướt qua gò má Tư Côi.

Bóng đêm lộng lẫy, cảnh Elizabeth đối diện như dải ngân hà chói lọi, pháo hoa rực rỡ sắc màu bay lên không trung, nổi bật giữa bầu trời đêm và vùng biển cả. Đêm nay, mọi người trên thế giới đều chúc tụng, còn riêng anh lại im lìm, ngã xuống trong cơn gió biển, đắm mình vào lòng biển sâu thăm thẳm.

“A Khiêm!” Tư Côi hét lên, vươn tay bắt lấy. Chân Ý xông tới cản lại trước người Tư Côi, bảo vệ bụng cô ấy.

“A Khiêm!” Tư Côi khóc thét, vùng vẫy muốn kéo anh nhưng Biện Khiêm đã rơi xuống đáy biển, bọt biển tóe lên bị thủy triều nuốt trọn.

“A Tư, cậu đừng như vậy. Trong bụng cậu còn có em bé mà.” Chân Ý rơi nước mắt, cô không biết Biện Khiêm ra sao, nhưng cô không muốn anh chết.

Ngôn Cách cười áo khoác, giẫm lên lan can tung người nhảy xuống biển.

“Ngôn Cách!” Chân Ý hét hoảng, nhưng thấy tâm trạng Tư Côi kích động, cô không dám buông tay.

Thêm nhiều cảnh sát nhảy xuống cầu. Gió đêm sắc lẹm lạnh giá khiến người ta rét run. Tư Côi ôm Chân Ý, khóc tan nát tim gan. Chân Ý vừa lạnh vừa sợ, khóc cùng cô ấy: “A Tư, đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, sẽ tốt lên mà.” Miệng nói vậy nhưng lòng cô đau đến chết lặng. Nhìn Tư Côi tuyệt vọng bị thương đến thế, cô e rằng cô ấy sẽ không thể tốt lên được.

Cảng biển giữa màn đêm đón ánh pháo hoa rực rỡ đằng xa từ từ nở rộ trên không trung. Vệt nước mắt khô ran trước gió động lại trên mặt, Tư Côi đứng

giữa bến tàu trống trải, bầu thần nhìn đám người bận rộn. Chân Ý khoác tấm chăn cho bạn rồi ôm chặt lấy bả vai cô đơn gầy gò. Người Biện Khiêm ướt đầm, lồng ngực đầm đìa máu, được đặc công đặt lên băng ca. Giữa bao bóng người đan xen và hót hải, mắt anh nhắm nghiền, những lọn tóc đen dán lên khuôn mặt trắng bệch. Tư Côi nhìn đăm đăm từ khoảng cách mười mấy mét với ánh mắt thần thờ. Cuối cùng, anh được đưa lên trục thăng, cửa cabin đóng sầm lại, không trông thấy anh nữa.

Cánh quạt gia tốc xoay tròn, dấy lên cơn gió mãnh liệt khiến người chao đảo. Tư Côi được Chân Ý ôm, ngơ ngác lùi lại, nhìn lên chiếc trục thăng trên trời. Trong bóng đêm, nước mắt một lần nữa chảy tràn trên khuôn mặt tái nhợt.”

“Chân?”

“Gì thế?”

“Cả đời này tớ sẽ không còn được gặp lại anh ấy nữa, có phải không?”

“...”

Chân Ý ngẩng đầu lên, bầu trời sao trên biển thật lấp lánh, chiếc trục thăng màu xám đậm nhanh chóng ẩn mình vào màn đêm. Cô ôm vai Tư Côi, cúi đầu để rơi giọt nước mắt lên cổ cô ấy. Pháo hoa rực rỡ chói lòa, nở rộ khắp bầu trời năm mới.

Cuối cùng, Tư Côi được nhân viên cứu hộ đưa về bệnh viện.

Trên cầu thấp đèn sáng trưng, bến tàu trống trải cô tịch, bờ vịnh cứ thế trầm lặng dập dờn cơn sóng, tất cả quay về vẻ tĩnh mịch vốn có. Gió trên biển hơi lớn, ủa tới khiến người ta lạnh buốt tâm can. Ngôn Cách trông ra cảng Elizabeth bên kia mặt biển rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn ba phút nữa là đến 0 giờ. Anh quay sang người bên cạnh, là Mạnh Hiên – tổ trưởng tổ đặc công thuộc Bộ An ninh Quốc gia. Anh ta vừa cúp máy: “Tổ thí nghiệm này đã kết thúc, vụ án cũng được phá rồi. Cấp trên muốn khen ngợi cậu.”

“Không cần.” Ngôn Cách nhìn về cảng biển xa xăm, ánh sáng lấp lánh hiện lên trong đôi mắt đen nhánh của anh.

“Tùy cậu.” Mạnh Hiên biết tính anh, chào một câu chuẩn bị rời đi, lại quay đầu nhìn xe Ngôn Cách. Qua lớp kính tối đen không thấy bóng người, anh ta hỏi: “Tình hình của cô Chân thế nào?”

“Rất tốt.” Giữa hàng mây anh lại bao phủ lớp mây đen nhàn nhạt. Anh cảm nhận được tinh thần cô luôn cảnh giác, cứ sợ Chân Tâm nhào tới bất cứ lúc nào.

“Gần đây MSP đang nghiên cứu phát triển một loại thuốc kỳ lạ, nghe nói dùng để điều trị nhân cách phân liệt.”

Mắt Ngôn Cách liếc tới.

“Xóa trí nhớ. Bởi vì nhân cách phụ sinh ra phụ thuộc vào trí nhớ, nên xóa đi trí nhớ là có thể loại bỏ nhân cách sinh ra.”

Mắt Ngôn Cách thoáng lóe lên, vẻ mặt hững hờ như nước. Anh không nóng ruột, cũng không nản lòng trước bệnh tình của Chân Ý. Cứ vài ngày lại phụ đạo tâm lý cho cô một lần, dù phải kéo dài suốt cả cuộc đời, anh cũng không hề chán ngán.

Ngôn Cách mở cửa xe, Chân Ý vui mình trên ghế say ngủ, bọc chăn cuộn tròn chỉ để hở khuôn mặt trắng ngần. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã quá 0 giờ. Ở cảng biển đối diện, pháo hoa đã phủ kín cả bầu trời đêm. Anh chỉnh kim phút lùi lại một vạch rồi cúi người, khẽ vuốt trán cô, cất giọng nhẹ nhàng lôi cuốn: “Hey!”

“Hả?” Cô ngái ngủ đáp lại, vì tay anh hơi lạnh nên cô khẽ run lên, nhúu mày vẻ ghét bỏ rồi rúc đầu vào chăn.

“Chân Ý...” Anh đưa tay luôn vào kéo mặt cô ra, giọng điệu dụ dỗ, “Xem giờ này.” Anh giờ đồng hồ tới trước mặt cô, đếm chậm rãi, “Mười, chín, tám...”

Chân Ý nghiêng đầu gục trên lòng bàn tay mát lạnh của anh. Lúc nghe tiếng đếm ngược, cô mơ màng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn hồi lâu rồi dần dần tập trung trở lại. Cô nhìn kim giây nhích từng vạch một bằng đôi mắt lấp lánh ánh sao, hân hoan reo hò: “Sắp sang năm mới rồi.”

Trong buồng xe ấm áp và kín bưng, anh khẽ cong khóe môi, tiếp tục đếm: “Bảy, sáu, năm...”

Bàn tay nhỏ bé của cô níu lấy tấm chăn, má vui trên lòng bàn tay anh, không hiểu vì sao lại thấy hồi hộp và mong đợi đến lạ. Anh chậm rãi cúi đầu, nhích tới gần cô: “Bốn, ba, hai...”

Cô nhắm mắt lại, anh nghiêng người hôn môi cô.

“Ừm...” Cô yếu điệu kêu lên, hệt như con mèo biếng nhác.

Năm mới tới rồi.